

အိပ်မက်ကြယ်

အချစ်ဦးမဟုတ်ပါ...သို့သော်

အခန်း(၁)

"ဟင့်အင်းဒွေးတော် ... ကျွန်တော် မထိမ်းမြားနိုင်ဘူးနော်"

ဒွေးတော်ရဲ့ ခပ်စူးစူး အကြည့်တွေက ဒွေးတော်ခေါင်းမှာ ရှိနေတဲ့ စိန်ဆံထိုးနဲ့ အပြိုင် လင်းလက် တောက်ပနေလေသည်။ ဒီစံနန်းတော်ထဲက လွဲရင် အပြင်လောကမှာ တော့ ဒွေးတော်က ထက်ထက်မြက်မြက် ရှိသူ ဖြစ်သည်။

ခါးခါးသီးသီး ငြင်းနေတဲ့ တူတော်ကို ဒေါ်နန်းခမ်းမာလာ သေချာစိုက်ကြည့်ကာ ခေါင်းကို အသာ ခါယမ်း လိုက်လေသည်။

"တူတော် မင်းအသက် မငယ်တော့ဘူးနော်"

"ကျွတ်"

သူ့ဆီက အဲဒီလို အသံကြားလိုက်တိုင်း အလိုမကျမှန်း သိတဲ့ အတွက် ဒွေးတော်ရဲ့ မျက်နှာ ကလည်း အလိုမကျသလို သူ့ဆီသို့ အကြည့်တွေ ရောက် လာလေသည်။

"တူတော် ... မင်းထိမ်းမြားဖို့ အတွက် ဘာလို့ များ အဲဒီလောက် တောင် ကြောက်နေရတာလဲ"

သူ့အဲဒါတွေ မသိ။ အချစ်ဆိုတာကိုလည်း သူမယုံ။ နားလည်း နားမလည် သိလည်း မသိ။ သူ့အသက် နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ကိုသာ ရောက်လာ

တာ ချစ်သူဆိုတာလည်း မထားခဲ့။

"မသိဘူးဒွေးတော် ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ထိမ်းမြားမှာ မဟုတ်ဘူး နော်"

"ခမည်းတော်နဲ့ မယ်တော်ကတော့ မင်းကို ထိမ်းမြားပေးဖို့ စီစဉ် နေကြပြီ"

"ဟာ"

သူမယုံကြည်နိုင်သလို အံ့ဩစွာဖြင့် ဒွေးတော်ရဲ့ မျက်နှာကို သေချာကြည့်လိုက်တော့ ဒွေးတော်ရဲ့ မျက်နှာက တည်ငြိမ်စွာဖြင့်ပင်။ ဒါဆို တကယ်ပဲ ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားက သူ့ကို ထိမ်းမြား ပေးတော့မှာ လား။ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ။

"ဒွေးတော် ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် မထိမ်းမြားဘူးနော်"

ဒေါ်နန်းခမ်းမာလာ တူဖြစ်သူကို သေချာကြည့်လိုက်ပြီး နားမလည် စွာဖြင့် ခေါင်းယမ်းလိုက်ကာ

"ခမည်းတော်နဲ့ မယ်တော်ရဲ့ အမိန့်ကို တူတော် လွန်ဆန်နိုင်လို့ လား "

သူတွေဝေ သွားတော့သည် ။ ဘယ်တုန်းကမှ သူဘိုးဘိုးဘွားဘွားတို့ ရဲ့ စကားကို မလွန်ဆန်ခဲ့ဖူး။ ဘယ်ကိစ္စမှာ မဆို ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတို့ ပြောတဲ့ အတိုင်း သာလုပ်ခဲ့သည် ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကိစ္စတွေက ထိမ်းမြားတဲ့ အရေးနဲ့ မှ မတူတာ။ ဟင့်အင်း လက်မခံနိုင်ဘူး။

"ဒီတစ်ခါတော့ကျွန်တော် ငြင်းဆန်ရမှာ ပဲ ဒွေးတော်"

"ဘုန်းရိပ်"

ဒွေးတော်ရဲ့ အသံထဲမှာ အလိုမကျတဲ့ အသံဆိုတာထက် ဒေါသသံ တွေပါ ပါလာတော့သည်။ ဒါပေမဲ့ သူမသိချင်ယောင် ဆောင်လိုက်ကာ လက်ထဲက စာအုပ်ကို ဆက်ဖတ် နေ လိုက်လေသည်။ အဲဒီတော့မှ ဒွေး တော်ရဲ့ ဒေါသက ပိုပြီး ကြီးထွား လာတော့၏။

"ဘုန်းရိပ် ... မင်းပုံစံက ဘယ်လိုပုံစံလဲ ... လူကြီးနဲ့ စကား ပြောနေ တယ်လေ ... မင်းစာအုပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်"

တစ်သက်လုံး အမိန့်တွေကြားထဲမှာ ကြီးထွားလာခဲ့သူ ပီပီ သူ့လက် ထဲက စာအုပ်က အလိုလို ပိတ်သွား လေတော့သည်။

"ဘုန်းရိပ် ... ဒီစံနန်းတော်ကြီးမှာ ရှိနေတဲ့ လူတွေ အားလုံးဟာ ခမည်းတော်နဲ့ မယ်တော်တို့ ရဲ့ အမိန့်ကို နာခံကြရတာ ရှေးရှေး ကတည်း ကပဲ"

"ကျွန်တော်ကရော ဘယ်တုန်းကများ ငြင်းဆန်ခဲ့လို့ လဲ ဒွေးတော် ... ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားရဲ့ အမိန့်ကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မငြင်းဆန် ခဲ့ဖူးပါ ဘူး ... ဒီတစ်ခုကတော့ ကျွန်တော် ငြင်းဆန်ရလိမ့်မယ်"

"အရင်ကကိစ္စတွေကို ငြင်းဆန်ခဲ့ရင်တောင် ခမည်းတော်နဲ့ မယ်တော်တို့ က လက်ခံချင် လက်ခံလိမ့်မယ် ... ဒါပေမဲ့ ဒီထိမ်းမြားမှုကို ငြင်းဆန်မယ် ဆိုရင်တော့ "

"ဘာဖြစ်မှာ လဲ ဒွေးတော် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ မထိမ်းမြားဘူး"

"မင်း ... ဟော်နန်းကို ပြန်သွားချင်နေတာလား ဘုန်းရိပ်"

"ဗျာ"

ဟော်နန်း ...

သူ့ဘဝမှာ အမုန်းဆုံး စကားလုံးကို ပြောပါဆိုရင် ... အခု ဒွေးတော် ပါးစပ်က ပြောလိုက်တဲ့ စကားလုံးပဲ ဖြစ်သည်။

"မင်းမသွားချင်ဘူး မို့လား"

သူငြိမ်သက် နေမိလေသည်။ ဘာလို့လဲ ... လူတိုင်းမှာ ရွေးချယ်စရာ နှစ်ခု အမြဲတမ်း ရှိကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ဘာလို့ သူ့အလှည့် ရောက်မှ ရွေးချယ်စရာ မရှိတော့တာလဲ ...

"ဒွေးတော်လည်း တူတော့်ကို ဘယ်ကိုမှ မသွားစေချင်ဘူး တူတော် . .. ဒီစံနန်းတော်မှာ ပဲ ဒွေးတော်ရဲ့ မျက်လုံးအောက်မှာ တူတော့်ကို အမြဲ တမ်း မြင်နေချင်တာ ... အဲဒီအတွက် တူတော် ထိမ်းမြားမှာ ဖြစ်မယ်"

ဟူး ...

သက်ပြင်းကို အသာချလိုက်မိပြီး ဒွေးတော်ရဲ့ မျက်နှာကို သူကြည့် လိုက်မိလေသည်။ ဒွေးတော်က သူ့အတွက်တော့ မိဘလိုပါပဲ။ ခမည်း တော်ရော မယ်တော်ရောက ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတို့ ရဲ့ အမိန့်နဲ့ တရား ဘောင်ကို ဝင်နေတာ သုံးနှစ်တောင် ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတို့ က ငါးနှစ် ဝင်ရမယ်လို့ အမိန့် ပေးထားသဖြင့် အခု ချိန်ထိ လူ့ဘောင်ထဲကို ပြန်မဝင်ရသေးပေ။

"ဒွေးတော် ပြောနေတာတွေကို အလေးစိုက်ပြီး နားထောင်ပါ တူ တော်ရယ်"

"ကျွန်တော် နားထောင်နေပါတယ် ဒွေးတော်"

"အဲဒါဆို တူတော် ထိမ်းမြားမယ် မို့လား ... ဒွေးတော် ... ခမည်း တော်နဲ့ မယ်တော်တို့ ကို အကြောင်း ပြန်လိုက်မယ်နော်"

"ကျွန်တော် ထိမ်းမြားရမယ့် သူက ကျွန်တော်တို့ အနွယ်ဝင်တွေ ထဲ

ကပဲလား ဒွေးတော်"

ဒွေးတော်ရဲ့ မျက်နှာက စဉ်းစားသလို ဖြစ်သွားကာ ခေါင်းယမ်း လိုက်လေသည်။

"ဟင့်အင်း ... ဒွေးတော် မသိဘူး တူတော် ... ခမည်းတော်ရဲ့ အမိန့်ဆိုတော့ အနွယ်ဝင်တွေထဲကပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် ... ဒါပေမဲ့လည်း ဒွေးတော် သေသေချာချာတော့ မပြောတတ်ဘူး ... ခမည်းတော်ကလည်း ဒွေးတော်ကို တူတော် ထိမ်းမြားရမယ့် မိန်းကလေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှ မပြောထားဘူး ... တူတော်ကို ထိမ်းမြားဖို့ အတွက် အမိန့် မှာ လိုက်တာပဲ"

ဟုတ်ပါတယ် ဘိုးဘိုးက သိပ်ပြီး မျိုးရိုးဂုဏ်ကို စောင့်ထိန်းတာ။ အနွယ်တော်ထဲကပဲ ဖြစ်မှာ ။ သူ့မှာ ရွေးချယ်စရာ မရှိတော့ပေ။ သူတကယ်ပဲ ထိမ်းမြားရတော့မယ်။

"ကဲတူတော် ... ဒွေးတော် ခမည်းတော်ကို ဘယ်လို အကြောင်းပြန်ကြားလိုက်ရမလဲ"

"ကျွန်တော် စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ် ဒွေးတော် ... ဒါပေမဲ့ ဒွေးတော်ပဲ အဆင်ပြေသလို ပြောထားလိုက်ပါ"

"တစ်ဖက် မိန်းကလေးရဲ့ အချက်အလက်တွေကို ဒွေးတော် တောင်းပေးရမလား"

"ဟင့်အင်း ... ကျွန်တော် မသိချင်ဘူး ဒွေးတော် ... အခုလို နေနေရတာ ကျွန်တော် အဆင် ပြေနေတာပဲ ဘာလို့ များ ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတို့က ထိမ်းမြား ပေးချင် နေရတာလဲ"

တူတော် ပြောတာ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ခမ

ညည်းတော်ရဲ့ အမိန့်တော်ကိုတော့ သူမလည်း အံ့မတုရဲပေ။ တကယ်ဆိုရင် တူတော်က သူ့ကုမ္ပဏီအလုပ်နဲ့ သူ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိနေတာပဲ ခမည်းတော်က ဘာကို သဘောမကျလို့ များ ထိမ်းမြား ပေးချင်တာလဲ မသိ။

"ဒွေးတော်လည်း နားမလည်ပါဘူး တူတော်ရယ် ... ဒါပေမဲ့လည်း တူတော် လက်ခံရမှာ ပဲလေ ... ဒွေးတော် ထင်တာ မမှားဘူး ဆိုရင်"

ဒွေးတော်က ဆက်ပြောဖို့ အတွက် ရပ်တန့်နေသဖြင့် ဘုန်းရိပ် စိတ်ရှည်စွာဖြင့် စောင့်ပြီး နားထောင် နေမိ၏။

"မျိုးဆက်အတွက် ခမည်းတော် စိတ်ပူနေတာ ဖြစ်မယ်"

"ဗျာ ... ဘာဆိုင်လို့ လဲ ဒွေးတော်"

"တူတော်က အခုဆိုရင် ထိမ်းမြားသင့်တဲ့ အရွယ် ရောက် လာပြီလေ ... ဒီထက် နောက်ကျပြီး ထိမ်းမြားတဲ့ အခါ မျိုးဆက်လေးတွေ ရဖို့ အတွက် အခက်အခဲဖြစ်မှာ ခမည်းတော်က စိုးရိမ်နေလို့ နေမှာ ပေါ့"

"ဟင်"

ဘိုးဘိုးတို့ စိုးရိမ်နေတာကို သူနားမလည်မိ။ မျိုးဆက် ပြန့်ပွားရေး အတွက် သူ့ကို ထိမ်းမြား ပေးချင် နေတာလား။

"ဒွေးတော်တို့ မျိုးဆက်တွေထဲမှာ တူတော် တစ်ယောက်တည်း ထိမ်းမြားဖို့ ကျန်တော့တယ် ... ကျန်တဲ့ မျိုးနွယ်တွေက ထိမ်းမြားပြီးကြလို့ မျိုးဆက်သစ်လေး တွေတောင် ရနေကြပြီ ... အဲဒီတော့ မျိုးနွယ်ချင်း နှိုင်းယှဉ်လိုက်တဲ့ အခါ ခမည်းတော်က မျက်နှာ ငယ်နေရတယ်လေ တူတော်ရဲ့ "

"အဓိပ္ပာယ် မရှိလိုက်တာ ဒွေးတော်ရာ ... အဲဒါနဲ့ ပဲ ကျွန်တော်က ထိ

မ်းမြား ရတော့မှာ လား ... ကျွတ် "

"တူတော် ... အဲဒီအသံကို ပြင်စမ်းပါကွယ် ... တူတော် အဲဒီလိုမျိုး အသံထွက်လိုက်တာက ဒွေးတော်ကို မလေးစားရာ ရောက်တယ်လေ ... ခမည်းတော် ရှေ့မှာ တော့ လုံးဝ အဲဒီအသံ မထွက်ပါစေနဲ့ "

‘ကျွတ်’ဆိုတဲ့ အသံကို ဒွေးတော်က မကြိုက်။ ဒွေးတော် မကြိုက်သလိုပဲ စံနန်းတော် တစ်ခုလုံးကလည်း မကြိုက်ကြ။ ခက်တာက သူကလည်း အလိုမကျတဲ့ အခါ အဲဒီ အသံပဲ ထွက်လာ တတ်တာမျိုး။ အခုလည်း သူစိတ်ညစ် လာပြီ ဖြစ်သည် ။ ဒီမိသားစု ... မဟုတ်ဘူး ... နန်းဆန်တာ မဟုတ်ဘဲ ရှေးဆန်တဲ့ ဒီစံနန်းတော်ထဲမှာ လူလာ ဖြစ်ရတာကို သူဝမ်းသာရမှာ လား ... ။ ဟင့်အင်း ... မွန်းကျပ် လိုက်တာ ... ။

ဒီ ၂၁ရာစု ခေတ်ကြီးထဲမှာ အခုလိုမျိုး အသုံးအနှုန်းတွေနဲ့ လွန်ဆန်လို့ မရတဲ့ အမိန့်လို စကားသံတွေ ကြားမှာ ရှင်သန်ရတာ ကြာတော့လည်း မွန်းကျပ် လာပြီ။

မြင့်မြတ်တဲ့ မျိုးနွယ်ဆိုတဲ့ တံတိုင်းကြားထဲမှာ ကိုယ့်အနွယ်ဝင် မဟုတ်ရင် မဆက်ဆံရဘူးဆိုတဲ့ အမိန့်ကလည်း ဓားသွားပမာ ထက်လှသည် ။ သူမလွန်ဆန်ပါဘူး။ ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတို့ ပါးစပ်ကနေ ပြောခဲ့တဲ့ စကားလုံး ... အမိန့်တွေကို သူဘယ်တုန်းကမှ မလွန်ဆန်ခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်အနွယ်ဝင် မဟုတ်လို့ မပတ်သက်နဲ့ တဲ့ ။ မပတ်သက်ဘူး ... သူကိုယ့်အနွယ်ဝင်တင် မဟုတ်ဘူး ... ဘယ်အနွယ်ဝင်ကိုမှ မပတ်သက်ဘဲ သီးသန့် နေခဲ့တာ။ ဒါကိုလည်း ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတို့ က သဘော မကျသေး။ ဟူး ... လူ့အကြိုက် နတ်မလိုက်နိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ စကားက ဒီစံနန်းတော် အတွက် များ ဖြစ်ပေါ် လာခဲ့တာလား။

"တူတော် ... ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ ... ဒွေးတော်ပြောတာကို မမေ့

နဲ့ နော် ... တူတော်သာ ခမည်းတော်တို့ ပြောတာကို လက်ခံမယ်ဆိုရင် မကြာခင်မှာ ပဲ ခမည်းတော်နဲ့ မယ်တော် အပါအဝင် ဦးရီးတော်တွေပါ လိုက်လာကြလိမ့်မယ်"

သူတို့ မျိုးနွယ်ထဲမှာ တော့ ထိမ်းမြားခြင်းဟာ အသက်ကဲ့သို့ အရေးကြီးသည်။

"အိမ်ထောင်ပြု၊ ဘုရားတည်၊ ဆေးမှ င်စုတ်ထိုး ဤသုံးမျိုး ချက်မပို င် နောင်ပြင်ရန်ခက်"

ဆိုသကဲ့သို့ပင် ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတို့ အပါအဝင် ကျန်သည့် မျိုးနွယ် ထဲမှာ လည်း ထိုသုံးမျိုးကို အလေးထားကာ သေချာ ပြုလုပ်ခဲ့ကြတာပင် ။ အနွယ်ဝင်တွေထဲက ထိမ်းမြားမှုတွေကို ကြည့်ပြီး ထိမ်းမြားရမှာ ကို သူစိတ်မဝင်စားခဲ့။ အခု သူ့အလှည့် ရောက် လာပြီလား။

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ဒွေးတော် ... ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာက ဘာ လို့ များ ဒီလိုမျိုးနွယ်ထဲမှာ ကျွန်တော် လူလာ ဖြစ်ရတာလဲ ဆိုတာကိုပါ"

"ဟင်"

သူ့စကားကြောင့် ဒွေးတော် မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူး ဖြစ်သွားကာ အ လန့်တကြားဖြင့် သူ့လက်တွေကို ကိုင် လိုက်လေသည် ။ ဒွေးတော်ရဲ့ ဝင်းပနေတဲ့ မျက်နှာဟာ ချက်ချင်းဆိုသလို သွေးမရှိတော့သကဲ့သို့ ဖြူဖတ် သွားတာဟာ သူ့စကားတွေကြောင့် များ လား။

"တူတော် ... ဘယ်လို စကားတွေ ပြောနေရတာလဲ ... ဘုရား ... ဘုရား ... တခြားလူတွေ ကြားသွားမှ ဖြင့်ကွယ်"

ပြောလည်း ပြော ... ဒွေးတော်ရဲ့ အကြည့်တွေက စံနန်းတော်ထဲသို့ ဝေ့ဝိုက်ကာ ကြည့်နေလေသည် ။ စံနန်းတော်ထဲမှာ လူတွေ ရှိနေကြပေ

မဲ့လည်း အနွယ်ဝင် မဟုတ်ရင် အနွယ်တော်တွေ စကားပြောရာ အခန်း
ထဲသို့ ဘယ်သူမှ ဝင်ခွင့်မရှိပေ။ အားလုံးက သူ့အလုပ် သူလုပ်နေကြတာ
ဖြစ်တော့ ဘယ်သူကမှ မကြားပါ။

"မသိဘူး ဒွေးတော်ရာ ... ကျွန်တော် တကယ်ပဲ အဲဒီလို တွေးနေတာ
"

သူ့မျက်နှာက အလိုမကျသလို ဖြစ်နေသဖြင့် ဒွေးတော်ရဲ့ မျက်နှာက
လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသည့် ပုံပင်။ ဒါပေမဲ့ ဒွေးတော်လည်း ဘယ်
လိုမှ ကူညီနိုင်သော အရာမဟုတ်။

"တူတော်ရယ် ... ဒီလို မြင့်မြတ်တဲ့ အနွယ်တော် ဖြစ်ရတာ ဂုဏ်ယူရ
မှာ လေ ... ဒွေးတော်တို့ ငယ်ငယ်ကဆို"

ဒွေးတော်က ဆက်မပြောဘဲ ရပ်တန့်ကာ အတိတ်ကို ပြန်တွေးသလို
ငြိမ်သက်သွား၏။ အသက် ငါးဆယ်သာ ရောက်လာတာ ဒွေးတော်ရဲ့ ရ
ပ်ရည်က နှစ်ဆယ်ကျော် သုံးဆယ် အရွယ်ကဲ့သို့ အရွယ်တင် နုပျို နေ
လေသည် ။

"စံနန်းတော်ရဲ့ အနွယ်ဝင်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကြောင့် ပွဲအလယ် တင့်တ
ယ်ခဲ့တယ် ... ဒွေးတော်တို့ ညီအစ်မ သုံးယောက်မှာ တူတော်ရဲ့ မယ်
တော် မမနန်းဆက်ဧကရီက မျက်နှာ အပွင့်ဆုံးပဲ ... မျိုးရိုးဂုဏ် ဆိုတာ
သိပ်ပြီး ကြီးမားတဲ့ အရာပဲ တူတော် ... အဲဒီမျိုးရိုးဂုဏ်ကြောင့်ပဲ အခုချိန်
ထိ အနွယ်တော်တွေ အားလုံးထဲမှာ ဒွေးတော်တို့ အနွယ်တော်က
မျက်နှာအပွင့်ဆုံး ဖြစ်နေတာပေါ့"

ဒွေးတော်ရဲ့ စကားတွေက အတိတ်ကို ဂုဏ်ယူနေသလို ပစ္စုပန်မှာ
လည်း ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြားစွာဖြင့်ပင်။ ဒါပေမဲ့ ဒွေးတော်ရဲ့ စကားတွေမှာ
မျိုးရိုးဂုဏ်ရောင်တွေ တောက်ပနေပေမဲ့လည်း ဒွေးတော်ရဲ့ မျက်ဝန်း

တွေက တစ်စုံတစ်ခုအပေါ် အလိုမကျသလို မျက်လုံး အရောင်တွေဟာ မှေးမှိန်နေတယ်လို့ ဘုန်းရိပ် ထင်လိုက်မိသည်။ ။

"အဲဒါကြောင့် ဒီအနွယ်တော် ဖြစ်ရတာ ဂုဏ်ယူရမယ်နော် တူတော်"

သူမသိမသာ ခေါင်းယမ်း လိုက်မိလေသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ တော့ ပြန်မပြောဖြစ်ပါ။ ပြန်ပြော ဖြစ်ရင်လည်း ဒွေးတော် ပါးစပ်က ထွက်လာမယ့် စကားတွေကို သူ့အလိုလို သိနေလို့ပဲ ဖြစ်သည်။ ။

"ဒွေးတော် ... ဒါဆို ကျွန်တော် ကုမ္မဏီကို သွားလိုက်ဦးမယ် ... ကိစ္စရှိတာနဲ့ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ"

"ကောင်းပြီ တူတော် ... အစစအရာရာ ဂရုစိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒွေးတော်"

သူဒွေးတော်ကို ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်ကာ စံနန်းတော်ထဲကနေ ထွက်လိုက်လေသည်။ ။ စံနန်းတော် အပေါက်ဝမှာ အစောင့်တစ်ယောက်က စောင့်နေ၏။ သူထွက်လာတာလည်း မြင်ရော ကားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ကာ

"သခင်လေး ကားပေါ်တက်ပါ"

သူကားပေါ်တက်လိုက်တော့မှ ဒရိုင်ဘာက တံခါးကို ပိတ်လိုက်ပြီး ကားမောင်တဲ့ နေရာကို ဝင်ထိုင်ကာ ကုမ္မဏီသို့ ကားကို မောင်းထွက်လေတော့သည်။ ။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် စံနန်းတော်ထဲက ထွက်လိုက်တာနဲ့ ခဏလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူ့စိတ်တွေဟာ ငှက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ လွတ်လပ်သွားတာပဲ ဖြစ်သည်။ ။ လွတ်လပ်မှုဆိုတာ ဘာလဲ ... သူရှာနေတာကြာနေခဲ့ပေမဲ့ အခုချိန်ထိ ရှာမတွေ့ခဲ့ပေ။ လွတ်လပ်မှု ... လွတ်လပ်မှုဆိုတာ ဘယ်မှာ ရှိတာလဲ ... လွတ်လပ်မှု ဆိုတာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ရော ရှိရဲ့

လား။ မြန်မာနိုင်ငံကြီး လွတ်လပ်ရေးရတာ နှစ်ပေါင်း (၇၀)ရှိနေပေမဲ့
သူကတော့ အခုချိန်ထိ လွတ်လပ်မှု မရသေးပါလား ... ။

"ဒါပေါ့ ... ငါတို့ တွေ အခုလည်း ပျော်နေတာပဲ မဟုတ်လား"

စိမ်းက သံပုရာရည်ကို မော့သောက်လိုက်ကာ ကိုးကို ကြည့်ကာ
ပြောလိုက်တော့ ကိုးက စာအုပ်ဖတ်ရင်းကနေ ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြလိုက်၏
။

"ဒါနဲ့ စိမ်း ... နင်ရော အဆင်ပြေရဲ့ လား"

စိမ်းရဲ့ အကြည့်တွေက မဒီဆီသို့ ရောက်သွားကာ

"ဘာကို မေးတာလဲ မဒီ"

မဒီအကြည့်တွေက စိမ်းဆီကနေ ကိုးဆီသို့ ပြန်ရောက်သွားပြီး မေး
ငေါ့လိုက်ကာ

"ကိုးတို့ မေဂျာက ကင်းက နင့်ကို စကား လိုက်ပြောတာဆို"

"ဪ ... အဲဒါလား"

မဒီ ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်တော့ စိမ်းက အသံမထွက် တထွက်ဖြင့် ပါး
စပ်ပိတ်ကာ ရယ်လိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ် လိုက်လေသည် ။

"အင်း..."

"သူနင့်ကိုဘာပြောတာလဲ"

မဒီက စိတ်ဝင်တစား မေးလိုက်တော့ စိမ်းမဒီကို ပြန်ကြည့်လိုက်
ကာ

"အင်း ... ဘာစကားလဲ ဆိုတော့"

စိမ်းက ပြောတဲ့ စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်နေသဖြင့် မဒီက အမြင်ကပ်သလို စိမ်းကို မျက်စောင်း ထိုးလိုက်ပြီး

"အမယ်လေး သစ်ရွက်စိမ်းရယ် ... အကြောင်း မသိတာတွေလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ များ ... အဲဒီလောက်တောင်မှ စကားပလ္လင် ခံနေရတာလဲ"

မဒီစကားကြောင့် စိမ်းမျက်နှာ ပျက်သွားလေသည်။ ။

"ငယ်ငယ်ကတည်းက ပေါင်းလာတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲ အကြောင်း သိတွေပါဟာ ... ဘာလဲ နင့်ကို အဲဒီကင်းက ရည်းစားစကား ပြောလိုက်လို့ လား"

စိမ်းက ကမန်းကတန်း ခေါင်းကို ခါယမ်း လိုက်လေသည်။ ။

"ဘာတဲ့ လဲ"

"သူကကိုးနဲ့ တစ်ခန်းထဲပဲတဲ့ "

ပြောနေရင်းကနေ စိမ်းရဲ့ အကြည့်တွေက ကိုးဆီသို့ ရောက်သွားလေသည်။ ။ ကိုးကတော့ လက်ထဲက စာအုပ်ကို အဖတ် မပျက်ပင်။

"အင်း ... ပြီးတော့ရော"

"ငါနဲ့ ခင်ချင်တယ်တဲ့ "

"ဟင် ... ခင်ရုံပဲလား"

စိမ်းက စိတ်မပါတပါဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ မဒီအကြည့်တွေ

က တစ်ခုခုကို နားမလည်သလို သူ့ဆီသို့ အကြည့်တွေ ရောက်သွားလေသည်။ ။

"မဟုတ်သေးပါဘူး ... နင့်ကို ခင်ချင်ရုံနဲ့ တော့ သူက စကားလိုက်ပြောပါ့မလား"

"သူက အဲဒီလို ပြောတာပဲလေ"

"မဟုတ်သေးပါဘူး ... တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲနော်ကိုး"

မဒီက ကိုးကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်ပေမဲ့ ကိုးကတော့ စာဖတ်မပျက်ပင်။ စာအုပ်ထဲသို့ မျက်လုံးတွေ ကျွတ်ကျတော့မတတ် ကြည့်နေ၏။ မျက်မှန်ကလည်း ပါဝါဘယ်လောက်တောင် ရှိနေပြီလဲ မသိတော့။ မဒီစိမ်းကို ကြည့်ပြီး မေးငေါ့ ပြလိုက်ကာ ကိုးကို ကြည့် လိုက်လေသည်။ ။ ကိုးကတော့ စာရွက်ကို နောက်တစ်ရွက် ပြောင်းလိုက်ကာ ဆက်ဖတ်နေ၏။ စားပွဲပေါ်က ပန်းသီး ဖျော်ရည်သည် လည်း ရေခဲတွေ အရည်ပျော်ကာ အပြင်သို့ လျှံထွက်တော့မည် ဖြစ်သည်။ ။ မဒီ ကိုးလက်ထဲက စာအုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်ကာ

"ကိုးရယ် ... မျက်လုံးကိုလည်း သနားပါဦးဟယ်"

ကိုးမျက်မှောင် ကြုတ်လိုက်ကာ မဒီကို ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်း ဆူ လိုက်လေသည်။ ။

"စာအုပ်က အရမ်းကို ဆွဲဆောင်နေပြီ မဒီရဲ့ "

မဒီက စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး ...

"နေပါဦးကိုးရယ် ... ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေ ဆုံနေတဲ့ အချိန်လေးမှာ ဒီစာအုပ်ကို ခဏလေး ဘေးဖယ် ထားပေးပါ ... အခု ငါအရေးတကြီး မေးစရာရှိလို့ "

ကိုးက အရည်ပျော်နေပြီ ဖြစ်တဲ့ ပန်းသီးဖျော်ရည် ခွက်ကို ယူပြီး သောက်လိုက်ကာ မျက်မှန်ကို ခဏ ချွတ် လိုက်လေသည်။ ။ ထို့နောက် လွယ်အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ မျက်မှန်ဘူးလေးကို ထုတ်လိုက်ပြီး ဘူးလေးထဲက မျက်မှန်သုတ်တဲ့ ပိတ်စလေးကို ထုတ်လိုက်ကာ မျက်မှန်ကို သုတ် လိုက်လေသည်။ ။

"အင်း ... မေးလေဟာ"

မျက်မှန် ချွတ်လိုက်တော့လည်း ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကိုးရဲ့ မျက်နှာလေးက အထင်းသားလေးပင်။ ကိုးက သူတို့ သုံးယောက်ထဲမှာ ချစ်စရာ အကောင်းဆုံးပင် ဖြစ်သည်။ ။ သုံးယောက်စလုံး အသက်တူတယ် ဆိုပေမဲ့လည်း လတွေတော့ ကွာကြသည်။ ။ ကိုးက သူတို့ သုံးယောက်ထဲမှာ စာဖတ် ဝါသနာ အပါဆုံး သူတစ်ယောက်။

"ကိုးရယ် ... မျက်ကပ်မှန်ပဲ တပ်လိုက်ပါလားဟာ"

ကိုးရဲ့ အကြည့်တွေက မဒီဆီသို့ နားမလည်သလို ရောက်သွားကာ

"ဟင် ... မဒီမေးမယ်ဆိုတာ အဲဒါလား"

မဒီက ရယ်လိုက်ကာ

"ဟား ... ဟား ... ကိုးရယ် ... ဆောရီး ... နင်မျက်မှန် ချွတ်လိုက်တာကို ကြည့်ပြီး ငါမေးမယ့် မေးခွန်း ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး"

စိမ်းနဲ့ ကိုးမဒီကို ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက် ကြလေသည်။ ။

"ဒီမျက်မှန်ကြီးသာ မရှိရင် နင့်အလှတွေ ပေါ်မှာ ပဲ ကိုးရယ် ... ချွတ် လိုက်ပါလားဟာ"

"မဖြစ်ပါဘူး မဒီရယ် ... ကိုးက ငယ်ငယ်ကတည်းက မျက်မှန် တပ်

လာတော့ မျက်မှန် မတပ်ထားရင် တစ်ခုခု လိုနေသလိုပဲဟ"

"မျက်ကပ်မှန် တပ်ပါဆိုဟာ"

"ဖေဖေနဲ့ မေမေလည်း ငါ့ကို မျက်ကပ်မှန်တပ်ဖို့ ပြောပါတယ်ဟာ ..
ငါ့ကိုယ်တိုင်က မတပ်ချင်တာ ကြောင့်ပါ"

"ကဲပါမဒီရယ် ... ငါတို့ တွေ ကိုးကို ခဏခဏပြောတာပဲ ကိုးက ဘယ်တုန်းကများ လက်ခံ ခဲ့လို့ လဲ"

စိမ်းရဲ့ စကားကြောင့် ကိုးပြီးရင်းနဲ့ ခေါင်းညိတ် လိုက်ကာ

"ဟုတ်တယ် ... စိမ်းပြောသလိုပဲ မဒီရယ် ... ငါနဲ့ ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေလို့ ပါဟာ ... ဒါနဲ့ ဘာမေးမလို့ လဲ"

"ဪ ... ကိုးတို့ မေဂျာက ကင်းက စိမ်းကို စကား လိုက်ပြောတယ်တဲ့ "

ကိုးမျက်မှန်ကို ပြန်တပ်လိုက်ကာ မဒီကို ကြည့်လိုက်ပြီး

"ဟုတ်လား ... ဘာပြောတာလဲ"

"သူက စိမ်းကို ခင်ချင်လို့ တဲ့ "

"ဪ"

"နင် ... သူနဲ့ သိလား ကိုး"

"ကင်းနဲ့ လား"

"အင်း"

ဆံပင်ကို အလယ်ခွဲထားသဖြင့် ရှေ့မှာ ကျနေတဲ့ ဆံစအတိုလေးတွေက မျက်မှန်ရှေ့သို့ လာကွယ်နေသဖြင့် သူမဖယ်နေရင်းကနေ ခေါင်းယ

မ်းလိုက်ပြီး

"ဟင့်အင်း ... ငါသူ့ကို မြင်တော့ မြင်ဖူးတယ် ... ဒါပေမဲ့ သေချာ တော့ မသိပါဘူး"

"ဟုတ်လား"

မဒီက ဟုတ်လားလို့ ပြောပြီးစိမ်းကို လှည့်ကြည့် လိုက်လေသည်။ စိမ်းကတော့ သံပုရည်ခွက်ကို ယူသောက်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ တစ်ရှူးဖူးထဲကနေ တစ်ရှူးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို အသာ သုတ် လိုက်လေသည်။

"ကိုး ... သူ့က နင်နဲ့ သိတယ်လို့ တော့ ပြောနေတာပဲဟ"

"ဟင် ... ဟုတ်လား"

စိမ်းပြောလိုက်တော့မှ ပဲ ကိုးသေချာ စဉ်းစား နေမိတော့သည်။ သူက ဘယ်သူမို့လို့ လဲ ...။

"တစ်ခန်းထဲ အတူတူနေကြပြီး မသိဘူးလား ကိုးရယ် ... နင်ကလည်း နော် စာအုပ်ကလွဲပြီး နင်ဘာကိုမှ မသိတာလား"

မဒီပြောလည်း သူခံရတော့မည်။ သူ့ဘဝမှာ မိသားစုနဲ့ စာအုပ်တွေနဲ့သာ ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်တယ် ဆိုလည်း မမှား။ အားနေရင် စာအုပ်သာ ဖတ်နေသဖြင့် ဖေဖေမေမေတို့ တင် မဟုတ် ... သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်တဲ့ စိမ်းနဲ့ မဒီတောင်မှ ပြော လာပြီ ဖြစ်သည်။

"ဆောရီးမဒီရယ် ... ငါသူ့ကိုတော့ မြင်ဖူးမှာ ပါဟာ ... ဒါပေမဲ့ သူ့နာမည်တော့ ငါမသိဘူး"

"ဘယ်လို"

မဒီက အံ့သြသလို မျက်လုံး ပြူးသွားသဖြင့် ကိုးလန့်သွားကာ

"ဘာလဲ ... ဘာဖြစ်တာလဲ မဒီရယ်"

ကိုးအလန့်တကြား ပြန်ပြောလိုက်တော့ မဒီက မျက်မှောင်
ကြုတ်သွားကာ

"ကိုးအသန့်ျ ... ရှင်ဟာလေ ... ကိုယ့်မေဂျာက ကင်းကိုတောင် သေ
ချာမသိဘူး ဆိုတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး"

မဒီက ပြောလည်း ပြော ခေါင်းလည်း ယမ်းနေသဖြင့် ကိုး ရယ်လိုက်
မိလေသည်။

"နေပါဦး မဒီရယ် ... သူက ဒီနှစ်မှ ကင်းဖြစ်တာဆိုတော့ ကိုးက ဘ
ယ်လိုလုပ် သိမှာ လဲ"

စိမ်းက ကိုးဘက်က ထောက်ခံကာ ဝင်ပြောနေသဖြင့် မဒီစိမ်းကို မျ
က်စောင်း ထိုးလိုက်ကာ

"ရှေ့နေ လိုက်မနေနဲ့ စိမ်း ... ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ ရှိတဲ့ ကင်းကိုတော
င် မသိဘူး ဆိုကတည်းက ကိုးက ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အတော်လေးကို စိမ်း
နေသေးတာပဲ"

ဖေဖေနဲ့ မေမေရဲ့ အသံအတိုင်းပင် မဒီကလည်း ပြောနေသဖြင့် ကိုး
မဒီကို အမြင်မကြည်သလို ကြည့်လိုက်ကာ

"မဒီ ... နင်ကငါ့ရဲ့ အစ်မများ လား"

ကိုးအဲဒီလို ပြောလိုက်တော့ မဒီမျက်နှာက မဲ့ရွဲ့သွားလေသည်။

"တော်စမ်းပါ ကိုးရယ် ... နင့်မိဘတွေ ပြောသလိုမျိုး ငါပြောနေလို့ မို့
လား"

"ဟီး ... ဟီး ... ဟုတ်တယ်"

ကိုးရယ်ပြီး ပြောနေတော့လည်း မဒီရဲ့ အမုန်းတွေ မပါတဲ့ မျက်စောင်းက ကိုးဆီသို့ ရောက်သွား လေတော့သည်။ ။

"နင်ဟာလေ ... ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း အာရုံစိုက်ပါဦး ကိုးရယ် ... ကျောင်းပိတ်တိုင်းလည်း အခန်းထဲ အောင်းပြီး စာပဲ ဖတ်နေတာလား"

"အင်း ... ဟုတ်တယ် ... ငါဘယ်မှ မသွားချင်ပါဘူးဟာ ... စာအုပ်တွေရယ် ... ဖေဖေ မေမေတို့ ရယ် ... နင်တို့ ရယ် ရှိနေရင်ပဲ ငါ့ဘဝက ပြည့်စုံနေပါပြီဟာ"

"အဲဒီ အစွဲကြီးကို ငါတို့ က ချွတ်ပေးနေချင်တာ ကြာပြီ ကိုး"

စိမ်းက ဝင်ပြော လိုက်သဖြင့် မဒီက စိမ်းကို ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ် လိုက်ပြီး

"ဟုတ်တယ်ကိုး"

"ဟာ ... နင်တို့ ကလည်း ဟာ"

"နင်တို့ ကလည်း ဟာ လုပ်မနေနဲ့ ကိုး ... သူက ငါ့ကို ခင်ချင်တယ် လို့ သာ ပြောတာ ... တကယ်တမ်း ကျတော့ နင့်အကြောင်းတွေပဲငါ့ကို လာပြောနေတာနော်"

စိမ်းက အဲဒီလို ပြောလိုက်တော့ ကိုးမျက်နှာမှာ ရုတ်ချည်းဆိုသလို ပြောင်းလဲ သွားလေသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဝင်စားတဲ့ အရိပ်အယောင် တော့ မဟုတ်။

"ဟုတ်လားစိမ်း ... ဒါဆိုရင် သူက ကိုးကို ကြိုက်လို့ များ ကိုးရဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်တဲ့ နင့်အနားကို လာကပ်တာလား"

"အေး ... ငါလည်း အဲဒါကို တွေးနေတာ မဒီရဲ့ "

သူတို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ပြော
နေကြတာကို နားထောင်ကာ ကိုးငြိမ်သက် နေလေသည်။ ။

"ဒါနဲ့ သူ့နာမည်က ဘယ်သူတဲ့ လဲ စိမ်း"

"ခညောင်းရှင်တဲ့ "

"ဝိုး ... နာမည်က အလန်းပဲဟ"

"နာမည်တင် မဟုတ်ဘူး လူကလည်း အလန်းပဲ မဒီရယ် ...
နောက်ပြီး သူက မော်ဒယ်တောင် လုပ်ဖူးတယ် ဆိုပဲ"

"ဟုတ်လား"

"ဒါပေမဲ့ အသက်ကတော့ ငါတို့ ထက် သုံးနှစ်လောက် ကြီးမယ်"

"ဟင် ... ဘာလို့ လဲ"

"ဪ ... သူက နိုင်ငံခြားမှာ ဘွဲ့တစ်ဘွဲ့ သွားယူသေးတယ်လေ ...
အဲဒါကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံ ပြန်ရောက်တော့ ကျောင်းပြန်တက်တဲ့ အခါ
အသက်က ကြီးသွားတာပေါ့ဟာ"

"ဒါပေမဲ့လည်း မထင်ရဘူးနော်"

ကိုးသူတို့ ပြောတာတွေကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေလေသည်။ ။
ခညောင်းရှင် ... ဒီနာမည်ကို သူမသေချာ မရင်းနှီးပေမဲ့လည်း ခဏခဏ
ကြားဖူးတဲ့ နာမည် ဖြစ်သည်။ ။

"အင်း ... ပိုက်ဆံကလည်း ချမ်းသာ ... ရပ်ကလည်း ချောတော့
ကင်းဖြစ်ရုံတင် မကဘူး ... မော်ဒယ်ပါ ဖြစ်နေတာဟ"

"နေပါဦး စိမ်းရယ် ... ခညောင်းရှင်က ကိုးနဲ့ တစ်ခန်းထဲ မို့လို့ လား .

.. နင်နဲ့ တစ်ခန်းထဲ မဟုတ်ဘူး လား"

မဒီက ကိုးကို ကြည့်ကာ ရွဲ့ပြောနေသဖြင့် ကိုးနဲ့ စိမ်း ရယ်လိုက်ကြ လေသည်။ ။

"သူနာမည်က ကိုးအသန့်တဲ့ "

သူမရဲ့ အပြီးထဲမှာ နစ်မြုပ်သွားတဲ့ နှလုံးသားလေးကို အမြန် ကော က်ယူလိုက်ကာ ခညောင်း ခေါင်းညိတ် လိုက်လေသည်။ ။ အပြီးက အသ က်ပါလား ကိုးရယ်။

"စာဖတ် ဝါသနာပါတဲ့ သူတစ်ယောက် ဆိုပါတော့ ... သူ့မျက်မှန်ကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သိသာပါတယ်ကွာ"

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက တတွတ်တွတ်နဲ့ သူမအကြောင်း အားလုံးကို ပြောပြနေပေမဲ့ သူမတော့ သူမကို ကြည့်ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ ပ င်။ ဘာလို့ များ ဒီကောင်မလေးကို သူစိတ်ဝင်စားသွားမိလဲ မသိ။

"ပိုက်ဆံကတော့ ဘယ်လောက် ချမ်းသာသလဲ မသိဘူး ... သူ့အဖေ က ကုမ္ပဏီတစ်ခု ထောင်ထားပြီး သူ့အမေက စိန်ရွှေရတနာဆိုင် ဖွင့် ထားတယ်"

"အင်း"

"နောက်ပြီး ... သူ့မှာ အစ်ကိုလား အစ်မလား မသိဘူး တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်"

"ဟုတ်လား"

"အင်း ... အဲဒီတစ်ယောက်က Car Show Room ထောင် ထားတာတဲ့

"

"ဪ"

"မင်းသူ့ကို တကယ် ကြွေးသွားတာလား ခညောင်း"

ခညောင်းသူရဲ့ ဘယ်ဘက်ရင်ဘတ်ကို ဖိထားလိုက်ကာ

"ငါ့သူ့ကို ကြွေးသွားတာ မဟုတ်ဘူး ... ဟော့ဒီ နှလုံးသားထဲကနေ နှစ်နှစ်ကာကာ မြတ်မြတ်နိုးနိုးကို ချစ်မိသွားပြီ ရာဇာ"

"သေလိုက်ပါတော့ ခညောင်းရာ ... မင်းရဲ့ ရောဂါအတွက် ဆေးလုံး
၀ မရှိဘူးနော်"

ခညောင်းရာဇာ့ကို ကြည့်နေရင်းကနေ သူမဆီသို့ အကြည့်တွေကို
လွှဲလိုက်ကာ

"ရှိတာပေါ့ ... ကိုးရဲ့ အချစ်က ငါ့ရဲ့ အသက်ကယ် ဆေးပဲလေ"

"ဟာ ... ဆရာသမား ... မင်းရဲ့ တော်ကီတွေက လန်းလှချည်လား ...
ဒီလောက်ဆိုရင် မင်းရှူးသင့်နေပါပြီ ခညောင်းရာ"

"အေးကွာ မင်းပြောလည်း ငါခံရမှာပဲ ... ကိုးနဲ့ သာ စကား မပြော
ဖူးတာ ... ကိုးကို ကျောင်းစဖွင့်တဲ့ အချိန်ကတည်းက ငါ့ရင်ထဲမှာ
ချစ်သွားမိတာ"

ရာဇာက သူ့ကို မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် တအံ့တဩနဲ့ သာ ကြည့်နေ
လေတော့သည်။

"ကိုးရဲ့ အချစ်ကိုသာ မရရင် မင်းပြောသလိုပဲ ငါရှူးမယ်ထင်တယ်"

"အေး ... အခုကတည်းက မင်းရှူးသင့်နေပြီ ဆရာသမား"

ခညောင်း သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ပြီး ကိုးကို လှမ်းကြည့်လိုက်
တော့ ကိုးတို့ သူငယ်ချင်းတွေက မရှိတော့ပေ။

"ကိုးတို့ သွားပြီ ... လာသွားမယ် ရာဇာ"

"ဟင် ... အေးအေး ... ပိုက်ဆံ ရှင်းခဲ့ပြီဗျို့"

ခညောင်းက အရှေ့က ထွက်သွားသဖြင့် ရာဇာပိုက်ဆံကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်ပြီး စားပွဲထိုးကို လှမ်းအော်လိုက်ကာ ဆိုင်ထဲကနေ ထွက်လာ လိုက်လေသည်။ ။

"ခညောင်း"

"ဟင်"

သူလမ်းလျှောက်ရင်းကနေ ရာဇာ့ကို လှည့်ကြည့် လိုက်လေသည်။ ။

"မင်းအရမ်း တက်ကြွနေပါလားကွ"

"အချစ်နဲ့ တွေ့မှ တော့ မတက်ကြွပဲ နေပါ့မလား ရာဇာရာ ... မပူနဲ့ ငါနေ့တိုင်း တက်ကြွနေတော့မှာ မို့လို့ မင်းမျက်စိရှုပ်ဖို့ သာ ပြင်ထား တော့"

"အေးပါကွာ ဝဋ်ရှိသမျှတော့ ငါခံရဦးမှာ ပေါ့"

"ဟား ... ဟား ... ဟား"

ခညောင်း သဘောကျစွာ အားရပါးရ ရယ် လိုက်လေတော့သည်။ ။ ဟုတ်တယ် ကိုးရယ် ... ကိုးကို ချစ်တဲ့ အချစ်နဲ့ ကိုယ်နေ့တိုင်း တက်ကြွ နေတော့မှာ ပဲ အမှန်ပဲ။ ကိုးရဲ့ အချစ်ကို ကိုယ်လိုချင်မိတယ် ကိုးရယ်။ ဘာလို့ များ ကိုးကို သူမြတ်နိုးစွာ ချစ်သွားမိတယ် ဆိုတာ မသိ။

ဟင့်အင်း ... အချစ်မှာ အကြောင်းပြချက်မှ မရှိတာ။ ချစ်တယ် ဆို တာဟာ နှစ်လုံးသားထဲက ချစ်တာပဲလေ ... ချစ်တဲ့ အလုပ်ကို နှလုံးသား လေးကပဲ လုပ်မှာ ပေါ့။

အခန်း (၂)

ဘေးလွယ်အိတ်လေးကို လွယ်ကာ လက်တစ်ဖက်ကလည်း စာအုပ်လေး တစ်အုပ်ကို ကိုင်ထားပြီး လမ်းလျှောက်လာတဲ့ သူမကို ကြည့်ကာ သူ့ရင်ခုန်သံတွေဟာ ကပြောင်းကပြန်တွေ ဖြစ်သွား လေတော့သည်။ ။ ပန်းနုရောင် စကတ်အရှည်ကို ပန်းနုရောင် အင်္ကျီနဲ့ တွဲဝတ်ထားတဲ့ သူမပုံစံက ပျားပိတုန်းလေးတွေ ကြားထဲမှာ လှပစွာ ပွင့်လန်းနေတဲ့ ပန်းလေးတစ်ပွင့် ကဲ့သို့ပင်။ သူမဝံ့မရဲဖြင့် သူမလာနေတဲ့ လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ ပိတ်ရပ်လိုက်ကာ

"ကိုး"

ခေါ်သံနဲ့ အတူ သူမ ရှေ့တည့်တည့်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကိုး မော့ကြည့်လိုက်ကာ

"ဟင် ... ကင်း"

ပါးစပ်ကနေ အမှတ်မထင် ထွက်သွားတဲ့ ကင်းဆိုတဲ့ အခေါ်အဝေါ်ကြောင့် ခညောင်းရဲ့ မျက်နှာမှာ ပြုံးယောင် သမ်းသွား လေတော့သည်။ ။

"ကိုယ့်နာမည်က ခညောင်းရှင်ပါ ... ကိုး ... ကိုယ့်ကို သိတယ်ပေါ့"

သူမေးလိုက်တော့ သူမက ခေါင်းလည်း မညိတ် ခေါင်းလည်း မခါဘဲ သူ့ကို သေချာ ကြည့်နေလေသည်။ ။ မျက်မှန်အောက်က သူမရဲ့ မျက်ဝန်း

တွေမှာ သိပ်ပြီး ထူးဆန်းနေတဲ့ ပုံ မဟုတ်ပါပဲနဲ့ သူ့ရင်တွေ အခုန် မြန်နေလေသည်။ ။ ရင်ခုန်သံတွေကို ပြန်တည်ငြိမ်အောင် လုပ်ဖို့ အတွက် လမ်းကြောင်း လွှဲလိုက်ကာ သူမလက်ထဲက စာအုပ်ဆီသို့ အကြည့်တွေကို ခညောင်း လွှဲလိုက်မိလေသည်။ ။

"ကိုးက စာဖတ်ဝါသနာ အရမ်း ဝါသနာ ပါပုံပဲနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါနဲ့ ကိုးကို ဘာပြောစရာ ရှိလို့ လဲ"

"ကိုယ်လေ ကိုးကို"

ဆက်ပြောချင်တဲ့ စကားက ရုတ်တရက် ထွက်မလာခဲ့။

"ကိုးကို ... ဘာပြောချင်လို့ လဲ ကိုခညောင်းရှင်"

"ဟိုလေ ... ကျွန်တော့်ကို ကိုးနဲ့ ခင်ခွင့်ပေးပါလား ကိုး"

သူပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် သူမရဲ့ မျက်လုံးတွေမှာ စူးစမ်းတဲ့ အရိပ်အယောင်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာကာ သူ့ကို နားမလည်စွာ ပြန်ကြည့် နေလေသည်။ ။

"ကိုယ် ကိုးနဲ့ ခင်မင်ချင်လို့ ပါ"

သူ့ကိုယ်သူ ကိုယ်လို့ ပြောလိုက် ကျွန်တော်လို့ ပြောလိုက်နဲ့ ကိုးထက်သာ အသက်ကြီးတာ သူ့ပုံစံက အရမ်းကို စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့ ပုံပင်။ မျက်လုံးတွေကလည်း ကိုးရဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကိုးလက်ထဲက စာအုပ်ဆီသို့သာ အပြန်အလှန် ရောက်နေတာကို ကိုးမြင်နေရသည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်"

"ဟင် ... ကိုး တကယ် ပြောတာလား"

သူ့မျက်နှာက အရမ်းကို အံ့သြ ဝမ်းသာသွားသည့် ပုံပင်။

"ဟုတ်"

"ကျေးဇူး တင်လိုက်တာ ကိုးရယ် ... ကိုယ်လေ ကိုးကို စတွေ့ကတည်းက အရမ်းကို ခင်ခဲ့မိတာ ... ဒါပေမဲ့ ကိုးမကြိုက်မှာ စိုးလို့ မပြောရဲခဲ့ဘူး"

ကိုးသူ့ကို နားလည်စွာနဲ့ ခေါင်းညိတ် ပြ လိုက်လေသည်။ ။ ကိုးတို့ဘေးကနေ ဖြတ်သွားကြတဲ့ ကောင်မလေးတွေရဲ့ အကြည့်က ခညောင်းဆီမှာ သာ ရှိနေကြသည်။ ။ ခညောင်း အားလုံးကို ဥပေက္ခာပြု ထားလိုက်ပြီး ကိုးဆီသို့သာ အာရုံ စိုက်ထားလိုက်၏။ သူ့ကိုးကို ချစ်တယ် ... အဲဒီအတွက် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုစိုက်နေစရာ မလိုပေ။

"ကိုးအခန်းထဲကို သွားမှာ မို့လား ... အတူတူ သွားရအောင်လေ"

သူမအကြည့်တွေက သူမလက်မှာ ပတ်ထားတဲ့ ပန်းနုရောင် နာရီလေးဆီသို့ ရောက်သွားကာ

"အတန်း တက်ဖို့ က အချိန်နည်းနည်း လိုနေသေးတယ် ... ကိုးသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကန်တင်းမှာ ချိန်းထား သေးတယ် ... အဲဒါ သွားတွေ့ လိုက်ဦးမယ်"

"ဪဟုတ်လား...အင်း...အင်း ... ဒါဆို ကိုယ်တို့ နောက်မှ တွေ့မယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

သူမ ထွက်သွားတာတောင်မှ သူမရဲ့ အရိပ်လေး ပျောက်သွားတဲ့ အထိ ခညောင်း ကြည်နူးစွာ ပြုံးရင်းနဲ့ ငေးကြည့် နေမိသေးသည်။ ။ ချစ်တယ် ကိုးရယ်...။

"အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ကိုး"

ကိုးစာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီးမှ ခုံမှာ ဝင်ထိုင် လိုက်လေသည်။ စိမ်းနဲ့ မဒီကတော့ ကိုး ဘာပြန်ပြောမလဲ ဆိုတာကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေ၏။

"ဘာကိုလဲဟ"

"နင်နဲ့ ကိုခညောင်းရှင်တို့ ရဲ့ အခြေအနေလေ"

"ပုံမှန်ပဲလေ ဘာလို့လဲ"

စိမ်းရဲ့ အကြည့်တွေက ကိုးဆီသို့ သင်္ကာမကင်းစွာ ရောက်ရှိလာသဖြင့် ကိုး စိမ်းကို သေချာ ပြန်ကြည့်လိုက်ကာ

"စိမ်း ... ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"သူ နင့်ကို အခုချိန်ထိ ဖွင့်မပြောသေးဘူးလား ကိုး"

ကိုး ခေါင်းကို အသာ ခါယမ်းလိုက်ကာ

"ဟင့်အင်း ... ငါ့ဆီက ခင်မင်မှုပဲ သူက လိုချင်တာ ထင်ပါတယ်ဟာ"

ကိုးရဲ့ စကားကြောင့် စိမ်းက ခေါင်းတခါခါဖြင့် ငြိမ်သက် သွားပြန်လေသည်။ အဲဒီနေ့က ခညောင်းရှင် ပြောပုံအရ ဆိုရင်တော့ သူ ကိုးကို သဘောကျနေတဲ့ ပုံပါ။ အခုချိန်ထိ ဖွင့်မပြော ရသေးဘူး တဲ့ လား။ သူ့လို ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချောကို ဘယ်မိန်းကလေးက ငြင်းမှာ မို့လို့လဲ။ စိမ်းသာ ဆိုရင်တော့ သူ့ကို ငြင်းမှာ မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ သူချစ်နေတဲ့ သူက စိမ်းမဟုတ်ဘဲ ကိုးဖြစ်နေခဲ့တာလေ။

"တကယ်လို့ သူက ချစ်ခွင့်ပန်လာရင် နင်လက်ခံမှာ လား ကိုး"

မဒီမေးခွန်းကြောင့် သူမအကြည့်တွေက မဒီဆီသို့ ရောက်သွားလေသည်။ ဒါပေမဲ့ မဆိုင်းမတွပင် သူမ ရယ်လိုက်ပြီး

"သူက ဖွင့်ပြောလာပါစေဦး မဒီရယ်"

သူမ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်နေနိုင်ပေမဲ့ စိမ်းကတော့ သိသာစွာ ငြိမ်သက်နေ၏။

"အေးပါ ... ဖွင့်ပြောလာမှ နင် ဘယ်လို ပြန်ဖြေမလဲ ဆိုတာ ငါတို့တွေ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စောင့်နေမယ် ကိုး"

"အင်း ... ဒါနဲ့ နင်တို့ တွေ စားဖို့ ဘာမှာ ထားလဲ"

"မှာ ထားတာ ကြာနေပြီ အခုချိန်ထိ မလာသေးဘူး"

မဒီကပြောလည်း ပြော ကောင်တာမှာ ထိုင်နေတဲ့ ဆိုင်ရှင်ကို လှမ်းကြည့် လိုက်လေသည်။

"အဒေါ်ရေ ... သမီးတို့ မှာ ထားတာလေးတွေ မရသေးဘူးလားရှင်..."

"ခဏလေး စောင့်ပါ သမီးလေး ... အခု လာပို့လိုက်မယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... မြန်မြန်လာပေးပါ အဒေါ်"

ဆိုင်ရှင်က တခြား စားပွဲဝိုင်းမှာ စားပွဲထိုးနေတဲ့ စားပွဲထိုးလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ

"ဟိုကောင်လေး ... ပြီးရင် စားပွဲနံပါတ် (၃) ကို မှာ ထားတဲ့ မုန့်လေးတွေ သွားချပေးလိုက်ဦး"

"ဟုတ်ကဲ့"

ခဏနေတော့ အစားအသောက်တွေ ရောက်လာသဖြင့် သူတို့ သုံးယောက် စကားမပြော ဖြစ်ကြတော့ဘဲ အစားကိုသာ စားတော့သည်။ ကိုးက နာရီကို တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ... အဲဒါကို မဒီကမြင်သွားရာ

"ကိုးရယ် ... အစားကို ဖြောင့်ဖြောင့် စားပါဟာ ... အတန်းချိန် နောက်ကျလည်း ရပါတယ် ... ဆရာက ဆူပဲ ဆူတာပါ ရိုက်တာမှ မဟုတ်တာ"

မဒီစကားကြောင့် ကိုး ရယ်ချင်သွားကာ အသံမထွက်အောင် ရယ်လိုက်မိလေသည်။

"မဒီရယ် ... ကိုးတို့ အရွယ်က ရိုက်ရမယ့် အရွယ်မှ မဟုတ်တာ ... နောက်ပြီး သင်ခန်းစာတွေ နောက်ကျမှာ စိုးလို့ ပါ"

"နောက်ကျလည်း ဘာဖြစ်လဲဟာ ... နင့်နားမှာ ခညောင်းရှင် တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲဟာ ... နော် စိမ်း"

ပြောလည်း ပြော စိမ်းကိုလည်း အားကိုးသလို ဆွဲထည့်လိုက်တော့ စိမ်းက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ပြုံးပဲပြုံးနေ၏။

"ကဲ စားပါ ... နောက်ကျနေမှာ စိုးလို့ ပါဆို"

ကိုးက ပြောပြီးတာပဲ မှာ ထားတဲ့ ရှမ်းခေါက်ဆွဲကို ဆက်စားနေလိုက်၏။ ဒီနေ့မှ အိမ်ကနေ ဘာမှ မစားလာမိသဖြင့် ကန်တင်းမှာ ရှမ်းခေါက်ဆွဲကို လာစားနေမိတာ ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ကိုးက အပြင်စာကို သိပ်ပြီးမစား။ ဖေဖေနဲ့ မေမေကလည်း အပြင်မှာ စားတာ မကြိုက်။ မမကတော့ အပြင်မှာ စားတာသာ များ သည်။ မမကိုတော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေက သိပ်ပြီး မပြောပါ။

ဒါပေမဲ့လည်း လွှတ်ထားတာတော့ မဟုတ်။ မမက ဖေဖေနဲ့ မေမေ

တို့ ရဲ့ ပြောသမျှတွေကို သူ့ရဲ့ စီးပွားရေး အလုပ်နဲ့ သာ နှိုင်းယှဉ်ပြီး ပြန်ပြောလေသည်။ ။

အလုပ်က အရေးကြီးသည် ... အဲဒါကြောင့် အိမ်မှာ မိသားစုနဲ့ အတူ breakfast စားဖို့ တောင်မှ မမမှာ အချိန် မပေးနိုင်ခဲ့။ ဖေဖေနဲ့ မေမေလည်း အလုပ် ကိုယ်စီနဲ့ ပါပဲ ဒါပေမဲ့ မိသားစုနဲ့ တော့ breakfast စားဖို့ အချိန် ပေးကြသည်။ ။ မမတစ်ယောက်သာ မိသားစုထဲမှာ သင်းကွဲ ဖြစ်နေလေသည်။ ။ ဒါပေမဲ့လည်း မမက ကိုး ကိုတော့ အရမ်းချစ်သည်။ ။ ကိုး လိုချင်တာ ဖြစ်ချင်တာ အားလုံးကို မမက ဖြည့်ဆည်း ပေးသည်။ ။ အချိန်မပေးနိုင်တာ တစ်ခုက လွဲလို့ ပေါ့။ ကိုး ဖေဖေရော မေမေရော မမရော အားလုံးကို ချစ်ပါသည်။ ။ မောင်နှမသားချင်းလည်း နည်းပါးသည့် ကိုးတို့ မိသားစုမှာ မမတစ်ယောက်သာ ကိုးရဲ့ အဖော် ဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ မမက တော့ ကိုးနဲ့ အတူ ရင်ဖွင့် တိုင်ပင်ဖို့ အချိန်မပေးနိုင်ခဲ့ပါ။ အခုချိန်မှာ တော့ ကိုးရဲ့ တစ်ခုတည်းသော အဖော်ကတော့ ကိုးချစ်တဲ့ စာအုပ်တွေသာ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ။ ကိုးကို အမြဲတမ်း အဖော်ပြုပေးတဲ့ စာအုပ်တွေကို ကိုးချစ်တယ် ... မြတ်နိုးတယ် ... တန်ဖိုး ထားတယ်...။ ဘာလို့ လဲ ဆိုတော့ သူတို့ က ကိုးကို ဘယ်တော့မှ ဥပေက္ခာ ပြုထားမယ့် အရာတွေမှ မဟုတ်တာ။

"မဖြစ်သေးဘူးလေ တူတော်ရဲ့ "

အလိုလိုနေရင်း စိတ်ထဲမှာ တင်းကြပ်လာသဖြင့် ဒွေးတော်ကို သူ ဘယ်လိုပြန်ပြောလိုက်ရမလဲ စဉ်းစားလို့ မရခဲ့။ ဒွေးတော်က

ဧည့်ခန်းမကြီးထဲက ဆိုဖာပေါ်မှာ ခန့်ညားထည်ဝါစွာထိုင်ကာ
သူ့ကိုပဲကြည့်နေ၏။ ဒွေးတော်ရဲ့ မျက်နှာမှာ လည်း ဘိုးဘိုးရဲ့
စကားကြောင့် ခံစားချက် တစ်ခုကို မနှစ်မြို့စွာ ခံစားရနေပုံပင်။

"ကမ္ဘာကြီး ပြောင်းပြန် လည်ပတ်ဖို့ က ဖြစ်နိုင်ပေမဲ့ တူတော်ရဲ့
ထိမ်းမြားမှုကတော့ ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲသွားမှာ မဟုတ်ဘူး "

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး လက်ထဲက ဖိုင်ကိုလည်း စားပွဲပေါ်သို့ လှမ်း
တင် လိုက်လေသည် ။

"ကျွန်တော် သိတယ် ဒွေးတော် ... ကျွန်တော် မငြင်းပါဘူး ... ဒါပေမဲ့
ကျွန်တော် တောင်းဆိုတာ ကိုတော့ လိုက်လျော ပေးသင့်တယ်"

ဒွေးတော်ရဲ့ မျက်နှာသည် လည်း အပျက်ပျက်ဖြင့် စကားတစ်ခု
ပြောဖို့ အတွက် စဉ်းစားနေပုံ ရသည် ။ ဒါပေမဲ့လည်း သူ့တောင်းဆိုချက်
ကိုတော့ မလိုက်လျောလို့ မဖြစ်ပေ။

"တူတော် တောင်းဆိုတာကို ဒွေးတော် နားလည်တယ် ... လိုက်လ
ည်း လိုက်လျော ပေးနိုင်တယ် ... ဒါပေမဲ့ ခမည်းတော်ရဲ့ အမိန့်ဆိုတော့"

"လာပြန်ပြီလား ဒီအမိန့် ... ဟူး ... ဒွေးတော်ရယ် ... ထိမ်းမြားဆိုလို့
ကျွန်တော် ထိမ်းမြားမယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ ... ကျွန်တော် တောင်းဆိုတဲ့ အ
ချိန် တစ်ခုကိုတော့ ဒွေးတော်တို့ လည်း လိုက်လျော ပေးမယ်လို့ ထင်ခဲ့
တာ"

သူ့ အသံကြောင့် ဒွေးတော်ရဲ့ မျက်နှာမှာ စိတ်မကောင်းတဲ့ အရိပ်အ
ယောင်တွေ ထင်ဟပ်သွားလေတော့သည် ။

"ဖြစ်နိုင်ရင် ခမည်းတော်က တူတော်ကို အခု ချက်ချင်းတောင်မှ ထိ
မ်းမြား ပေးချင်တာ တူတော်ရယ် ... တူတော် ပြောတဲ့ အချိန်နှစ်နှစ်ကို

စောင့်ပေးဖို့ ဆိုရင် ပိုတောင်မှ ဆိုးဦးမယ် ခမည်းတော် လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဒွေးတော် မပြောကြည့် ရသေးဘူးမို့လား ... ဒါဆို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပဲ ပြောလိုက်မယ် "

ဒွေးတော်က ဘာမှ မပြောဘဲ ငြိမ်သက်ကာ သူ့ကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေလေသည် ။ သူ ဖုန်းကို ကိုင်လိုက်ပြီးမှ နာရီကို ကြည့်လိုက်မိကာ ဖုန်းကို ပြန်ပိတ်လိုက်၏။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ တူတော် "

"ဒီအချိန်ဆို ဘိုးဘိုး တရားထိုင်နေတဲ့ အချိန်ပဲ "

ဒွေးတော်က သူ့ကို ကြည်နေရင်းနဲ့ ခေါင်းညိတ် လိုက်ပြီး

"အင်း ... ခဏနေမှ ဆက်လိုက်ပါ ... ဒါပေမဲ့ ဒွေးတော် သတိပေးချင်တာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ် တူတော် "

သူ ဒွေးတော်ရဲ့ မျက်နှာကို စူးစမ်းသလို ကြည့်လိုက်ကာ

"ဘာကို သတိပေးချင်တာလဲ ဒွေးတော် "

ဒွေးတော်က သူ့ဆီက အကြည့်တွေကို လွှဲလိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းမှာ ချိတ်ထားတဲ့ လေးပေလောက် ရှိသော ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားတို့ ရဲ့ မှန်ဘောင်ဓာတ်ပုံကြီးကို ကြည့်လိုက်ကာ

"ခမည်းတော်ကို အာခံစကားတော့ မပြောမိပါစေနဲ့ တူတော်ရယ် ... အခုရက်ပိုင်း ခမည်းတော် ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းဘူး..."

"ဗျာ ... ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ဒွေးတော် "

သူ ဘိုးဘိုးအတွက် စိုးရိမ်သွားကာ ဒွေးတော်ကို မေးလိုက်တော့ ဒွေး

တော်ရဲ့ မျက်နှာက မကောင်းပေ။

"နှလုံးရောဂါ ပြန်ထနေတယ် ဒွေးတော် ... တိုင်းရင်းဆေး သမား တော်တွေနဲ့ အနီးကပ် ပြုစု စောင့်ရှောက် ပေးနေရတယ် ... အစ်ကို တော်နဲ့ ဦးရီးတော်တွေလည်း ခမည်းတော် ဘေးမှာ အချိန်ပြည့် ရှိနေကြ တယ်"

"ဗျာ"

စိုးရိမ်စိတ်က အထွဋ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိ သွားလေတော့သည် ။ ဘိုး ဘိုးရဲ့ အခြေအနေက အဲဒီလောက် တောင်မှ ဆိုးနေခဲ့တာလား။

"ဘိုးဘိုး အဲဒီလောက်ထိ ဖြစ်တာတောင်မှ ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကို မပြောပြခဲ့တာလဲ ဒွေးတော်ရယ်"

"ဒွေးတော် ပြောခဲ့ရင်လည်း တူတော်က ဟော်နန်းကို ပြန်မှာ မှ မဟုတ်တာ ... နောက်ပြီး ခမည်းတော် ကလည်း တူတော့်ကို မသိစေချင်ဘူး ... ခမည်းတော်ကြောင့် တူတော် စိတ်ပူနေမှာ ကို ခမည်းတော်လည်း မလိုလားဘူး ... အဲဒါကြောင့် ဒွေးတော် မပြောပြခဲ့တာပါ"

"ဘိုးဘိုးရယ်"

သူသည် လည်း ပဲ မဟော်ဂနီရောင် ကျွန်းခုံမြင့်ကြီး ပေါ်မှာ ခန့်ညားစွာ ထိုင်နေတဲ့ ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွား တို့ ရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေတော့သည် ။

"အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ဒွေးတော် ပြောတာ နားထောင်ပါ တူတော်ရယ် .. ခမည်းတော်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေမယ့် စကားတွေ လုံးဝ မပြောပါနဲ့ နော်"

သူ ခေါင်းကို လေးပင်စွာဖြင့် ညိတ်ပြလိုက်မိတော့သည် ။

"ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ ဒွေးတော်"

"တီ ... တီ ... တီ"

ဖုန်းအသံကြောင့် သူဖုန်းကိုကြည့်လိုက်ရာ မျက်လုံး ပြူးသွားပြီး
ဖုန်းကို အမြန်ကိုင်လိုက်၏။

"ဘိုးဘိုး ..."

"မင်္ဂလာပါ မြေးတော်"

ဒါကတော့ သူတို့ စံနန်းတော်မှာ သုံးနေကျ နှုတ်ဆက်စကားပင် ဖြစ်သည်။ ။ ဘုန်းရိပ်က လွဲပြီး ကျန်တဲ့ လူတွေ အားလုံး အနွယ်တော်တွေနဲ့ ဖုန်းပြောတဲ့ အခါ ဖြစ်ဖြစ် အချင်းချင်း တွေ့ဆုံတဲ့ အခါပဲ ဖြစ်ဖြစ် နှုတ်ဆက်တဲ့ စကားလုံး။ သူကတော့ အဲဒီလို မပြောတတ်ပါ။ ပြောဖို့ ဝန်လေးတာ မဟုတ်ပေမဲ့ သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိုကဲ့သို့ မနှုတ်ဆက်ခဲ့။

"နေကောင်းရဲ့ လား ဘိုးဘိုး"

ဒွေးတော်က ဖုန်းပြောနေတဲ့ သူ့ကို စိုးရိမ်စွာဖြင့် အရိပ် တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။ ။

"အိမ်း ... ကောင်းပါတယ် မြေးတော်"

ဘိုးဘိုး စကားပြောရင် အိမ်း ... ဆိုတာကတော့ အာလုတ် စကားပင် ဖြစ်သည်။ ။ ဘိုးဘိုးက အသက် ကိုးဆယ်သာ ကျော်တာ အခုချိန်ထိ နှလုံးရောဂါ ရှိတာက လွဲရင် ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ရှိနေတုန်းပင်။

"ကျွန်တော် အခုပဲ ဘိုးဘိုးကိုဖုန်းဆက်မလို့"

"ဘာလဲ ထိမ်းမြားတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးလို့ လား မြေးတော်"

"ဟုတ်ပါတယ် ဘိုးဘိုး"

ဟုတ်ပါတယ် ဆိုပေမဲ့လည်း ဆက်ပြောဖို့ အတွက် သူ တွန့်ဆုတ်
သွားမိသည်။ ဘိုးဘိုးက ကျန်းမာရေး ကောင်းတာ မဟုတ်။

"ဘာပြောချင်လို့ လဲ မြေးတော်"

"ကျွန်တော့်ကို"

ဒွေးတော်ရဲ့ စိုးရိမ်တဲ့ အကြည့်တွေကို မြင်လိုက်ရတော့လည်း သူ့စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်း လာသလိုလိုပင်။ ဒါပေမဲ့လည်း မပြောဘဲနဲ့ သူနေလို့ မှ မရတာ။

"မြေးတော် ထိမ်းမြားမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လို ဖြစ်စေချင်လို့ လဲ ဘိုးဘိုးကိုပြောလေ"

ဘိုးဘိုးရော ဘွားဘွားရော သူ့ကို သိပ်ချစ်ကြသည်။ သိပ်ချစ်သလို အလိုလည်း လိုက်ကြသည်။ ဒါပေမဲ့ တရားလွန် အလိုလိုက်တာတော့ မဟုတ်။

"ကျွန်တော့်ကို အချိန် နှစ်နှစ် ပေးလို့ ရမလား ဘိုးဘိုး ... အဲဒီ နှစ်နှစ်ကို ကျွန်တော် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ဖြတ်သန်းချင်လို့ ပါ ... အဲဒီအချိန်တွေ ကုန်သွားတဲ့ အခါ ဘိုးဘိုးတို့ သဘောတူတဲ့ သူနဲ့ ပဲ ကျွန်တော် လက်ထပ်ပါ့မယ်"

ဘိုးဘိုးဘက်က အသံ တိတ်သွားလေသည်။ ဘိုးဘိုး စဉ်းစားနေတာလား။ ဘိုးဘိုးက အဲဒီလို လူမျိုးမဟုတ်။ ကိစ္စတစ်ခုကို လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် မလုပ်ခင် ကတည်းက ကြိုတင် စဉ်းစားတတ်သူ ဖြစ်သည်။ စဉ်းစား ပြီးရင်လည်း ချက်ချင်းပဲ အကောင်အထည် ဖော်တတ်သူ ... လုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ် ပြီးတာနဲ့ ဘာကိုမှ စဉ်းစား တွေဝေနေတတ်သူ မဟုတ်။

အခု ဘိုးဘိုး စဉ်းစားနေတာတော့ မဟုတ်ပေ။

"အဟွတ် ... အဟွတ်"

ဖုန်းထဲကနေ ဘိုးဘိုးရဲ့ ချောင်းဆိုးသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူ စိုးရိမ် သွားမိတော့သည်။ ။

"ဘိုးဘိုး"

"မြေးတော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ဘိုးဘိုး"

"ဘိုးဘိုးရဲ့ ရောဂါက နေ့လား ညလားဆိုတာ မကွဲပြားတော့ဘူး မြေးတော် ... အဲဒါကြောင့် ဘိုးဘိုး ဘဝကူး ကောင်းအောင် လုပ်ဖို့ ဆန္ဒ တစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ် ... အဲဒါကတော့ ဘိုးဘိုး မြစ်ကလေးတွေနဲ့ အတူ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေသွားချင်တယ် ... အဲဒါကြောင့် မြေးတော်ကို အမြန် ဆုံး ထိမ်းမြား ပေးချင်တာ"

ဘိုးဘိုးရဲ့ အသံတွေဟာ ဖျော့တော့နေလေသည်။ ။ သူသာ ဘိုးဘိုးရှေ့ မှာ ရှိနေမယ် ဆိုရင် ဘိုးဘိုးမျက်လုံးထဲက အကြည့်တွေဟာလည်း ဖျော့ တော့နေမှာ ပဲ ဆိုတာ သူသိနေပါသည်။ ။ ဘိုးဘိုးရဲ့ ကျန်းမာရေးက...

"မြေးတော် ပြောတာကို ဘိုးဘိုး နားလည်ပါတယ် ... မြေးတော်ရဲ့ အသက်ကလည်း ငယ်တော့တာမှ မဟုတ်တာ မြေးတော်ရယ် ... အခုလို တစ်ယောက်တည်း နေရတာ ဘယ်လောက်တောင်မှ အထီးကျန် ဆန် နေမလဲ"

ဘိုးဘိုးက သူ့အတွက် စဉ်းစားကာ ပြောနေတာ ဖြစ်သလို ဘိုးဘိုး အတွက်လည်း စဉ်းစားကာ ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ပုံမှန် အချိန်တွေမှာ ဆို စကား ပြောရင်တောင်မှ လေသံပြင်းပြင်းနဲ့ ပြောတ

တံတွဲ ဘိုးဘိုးက အခုချိန်မှာ တော့ သူ့ကို ညင်သာစွာ တောင်းဆိုသလို ပြောနေသဖြင့် သူ့ရင်ထဲမှာ နွေးထွေး နေသလိုလိုပင်။

"မြေးတော်နဲ့ ထိမ်းမြားမယ့် မိန်းကလေးက မြေးတော် သဘောကျမယ့် ပုံစံမျိုးပဲ မြေးတော် ... မြေးတော်ထက် ရှစ်နှစ်လောက် ငယ်တယ်"

"ဟင်"

ငယ်တယ် ဆိုတော့ ဘိုးဘိုး ရွေးချယ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးက ဘယ်လိုမျိုး မို့လို့ လဲ...။ အဲဒီ မိန်းကလေးက အနွယ်တော်တွေ ထဲက မဟုတ်တာတော့ သေချာနေပြီ။

"တစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိတာက အနွယ်တော်ထဲက မဟုတ်ဘူး မြေးတော်"

သူတွေ့သလိုပင် ဘိုးဘိုးကလည်း ပြောလာသဖြင့် သူ ပိုပြီး အံ့သြသွားမိတော့သည် ။ ကိုယ့်အနွယ်တော် မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ ဘိုးဘိုးက ထိမ်းမြား ပေးချင်တာလဲ။ အနွယ်တော်က လွဲပြီး ကျန်တဲ့ လူတွေနဲ့ မပတ်သက်ရဘူးလို့ အမိန့် ပေးခဲ့တာလဲ ဘယ်သူ မို့လို့ လဲ။ သူ့ခေါင်းထဲမှ စဉ်းစားစရာလေး တွေက ပိုပြီး များ လာတော့သည် ။

"ဒီထိမ်းမြားမှုဟာ ကတိ တစ်ခုကြောင့် ဆိုလည်း မမှားဘူး"

ဘိုးဘိုး ပြောတဲ့ စကားက သူ့နားထဲမှာ မရှင်းမလင်းဖြ စ်သွားလေသည် ။

"ဘိုးဘိုး ပြောချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်က"

ဒွေးတော်သည် လည်း သူပြောနေတာတွေကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားစိုက် ထိုင်နေတာကို သူ သိလိုက်ရသည် ။

"လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ငါးဆယ်လောက်က ကတိ တစ်ခုကြောင့်ပဲ မြေးတော် ... အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ ဘိုးဘွားတွေနဲ့ ဘိုးဘိုးတို့ ကြားမှာ ထားခဲ့တဲ့ ကတိကြောင့်ပဲ"

ကတိတစ်ခုကြောင့် သူ့ဘဝဟာ သူများ လက်ထဲကို ရောက်ရတော့မယ် ဆိုတဲ့ သဘောလား။ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို ခံစားလိုက်ရတယ် ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ် ဖော်လို့ မရခဲ့။

"ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်ဘဝက ကတိတစ်ခုကြောင့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ထိမ်းမြားရမယ့် သဘောလား ဘိုးဘိုး"

"မြေးတော်"

ဘိုးဘိုးအသံက သူ့ကို တစ်ခုခုပြောဖို့ အတွက် အားယူလိုက်သည့်ပုံပင်။ ဒါပေမဲ့ ဘိုးဘိုး ဆက်မပြောနိုင်အောင် သူ ကြားထဲကနေ ဖြတ်ပြောလိုက်လေသည် ။

"အဲဒီလိုအဓိပ္ပာယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် မထိမ်းမြားနိုင်ဘူး ဘိုးဘိုး"

"ဟင် ... တူတော်"

ဒွေးတော်ရဲ့ အလန့်တကြား ရေရွတ်သံနဲ့ အတူ ဘိုးဘိုးရဲ့ အသံကလည်း ထွက်လာ လေတော့သည် ။

"မြေးတော်"

ဘိုးဘိုးရဲ့ အသံကတော့ ဒွေးတော်ရဲ့ အသံထက် ပိုပြီး ကျယ်လောင်တယ် ဆိုတာ သူသိပါတယ်။

"ဘိုးဘိုးကို အမြန်ဆုံး ကံတော် ကုန်စေချင်တာလား"

သူ ဘိုးဘိုးကို ဘာပြန်ပြောလိုက်ရမှန်း မသိ။ သူ အဲဒီလိုတော့ မဖြစ် စေချင်ပါ။

"ဘိုးဘိုးရဲ့ အကြောင်းကို မြေးတော် သိပါတယ် ... ချိုးရိုး ဂုဏ်သိ က္ခာနဲ့ ကတိသစ္စာ အတွက် ဘိုးဘိုးအသက်ကို အဆုံးရှုံးခံနိုင်တယ် မြေး တော်"

ဘိုးဘိုးရဲ့ ပြတ်သားတဲ့ စကားကို ခွန်းတုံ့ပြန်ဖို့ အတွက် သူ စကား လုံးတွေကို အမြန် ရွေးချယ် လိုက်လေသည် ။ ဒါပေမဲ့ ထွက်လာတဲ့ စ ကားလုံးတွေကတော့ အစီအစဉ် မကျတော့။

"ဘိုးဘိုးရဲ့ မာနအတွက်နဲ့ ဘိုးဘိုးရဲ့ အသက်ကို အဆုံးရှုံးခံဖို့ မလိုပါ ဘူး ... ကျွန်တော်ရဲ့ ဘဝကိုပဲ အဆုံးရှုံး ခံရမှာ ပါ"

"မြေးတော်"

"တူတော်"

ဘိုးဘိုးနဲ့ ဒွေးတော်တို့ ရဲ့ အသံက တူညီစွာ ထွက်ပေါ်လာတာ နဲ့ အ တူ သူ့ရင်ထဲက အစိုင်အခဲ တစ်ခုသည် လည်း တင်းမာ ခက်ထန် လာ လေတော့သည် ။

"ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် မြေးတော် အဲဒီ မိန်းကလေးနဲ့ ပဲ ထိမ်းမြားရမ ယ့်"

"ကျွန်တော် မငြင်းဘူး ဘိုးဘိုး ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ထိမ်းမြားပြီးမှ ဘိုးဘိုးတို့ တွေ နောင်တ မရမိပါစေနဲ့ "

"မင်း ဘိုးဘိုးကို တစ်ခုခု ဖြစ်စေချင်တာလား မြေးတော်"

ခံစားချက်တွေ ပြင်းထန် လာတာနဲ့ အတူ နာခံတတ်တဲ့ နှလုံးသားနဲ့

ရင်ထဲက နူးညံ့ခြင်း တွေဟာလည်း ဘယ်ကို ရောက်ကုန်မှန်းမသိတော့။ အမိနဲ့တွေ စကားတွေကို သွေဖယ်ကာ သူ ဘိုးဘိုးကို တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြော နေခဲ့လေသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ ပြန်မပြောခဲ့သူမို့ ဒွေးတော်သည် လည်း သူ့ကို အံ့ဩတကြီး စူးစမ်းစွာ ကြည့်နေ၏။

"ဟင့်အင်း ... မဖြစ်စေချင်ပါဘူး ... ဘိုးဘိုးကို အသက်ထက်ဆုံး ကျွန်တော့် အနားမှာ ရှိစေချင်တာ ... ဒါပေမဲ့ ဘိုးဘိုးပြောတဲ့ ကတိဆိုတဲ့ စကားကတော့ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ထိခိုက်သွားစေတာ အမှန်ပဲ ဘိုးဘိုး ... ကျွန်တော် ထိမ်းမြား ခဲ့ရင်လည်း ဘယ်သူမှ ပျော်ရွှင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး ဘိုးဘိုး ... ဒါပေမဲ့ ဘိုးဘိုးတို့ ရဲ့ ကတိတွေကတော့ ခိုင်မြဲ သွားမှာ ပါ"

"အဟုတ် ... အဟုတ်"

အဆက်မပြတ် ထွက်လာတဲ့ ချောင်းဆိုးသံကြောင့် သူ ဘိုးဘိုးအတွက် စိုးရိမ် သွားလေတော့သည်။

"ဘိုးဘိုး ... ဘိုးဘိုး"

ဘိုးဘိုးဆီက ပြန်ပြီးထူးသံကို သူမကြားရတော့ပေ။ တိတ်ဆိတ်သွားသဖြင့် သူ ပိုပြီး စိုးရိမ် သွားတော့သည်။

"ဘိုးဘိုး ... ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခု ပြန်ပြောပါဦး "

"တူတော် ... ခမည်းတော် ဘာဖြစ်တာလဲ"

ဒွေးတော်ရဲ့ အမေးကိုလည်း သူ မဖြေနိုင်တော့။ ဘိုးဘိုးဆီက ထွက်လာမယ့် အသံကိုပဲ နားစိုက် ထိုင်နေမိတော့သည်။ ဒါပေမဲ့ ဖုန်းကျသွားတာ မဟုတ်သလို အသံသည် လည်း ထွက်မလာခဲ့ပါ။

"ဘိုးဘိုး"

"မြေးလေး"

"ဟင် ... ဘွားဘွား"

ဘိုးဘိုးက သူ့ကို နန်းသုံး အခေါ်အဝေါ်ဖြစ်တဲ့ မြေးတော်လို့ သာ ခေါ်တာ ဘွားဘွားကတော့ မြေးလေးလို့ ခေါ်သည်။

"မြေးလေးရဲ့ ဘိုးဘိုး စကားပြောရင်း မောလာလို့ "

"ဗျာ"

ဘိုးဘိုးရဲ့ အနားမှာ ဘွားဘွားလည်း ရှိနေတာလား။ ဒါကို ဘာလို့ ဘွားဘွား တစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောရတာလဲ။

"ဘွားဘွား ... ဘိုးဘိုး ကျန်းမာရေးက "

"ချူချူချာချာပဲ မြေးလေး ... အဲဒါကြောင့် ဘိုးဘိုးကို မြေးလေး အာမခံပါနဲ့ မြေးလေးရယ် ... ဘိုးဘိုးကို ပျော်အောင် ထားပေးလို့ မရဘူးလား ဟင်"

သူ ဆွံ့အ တွေဝေ သွားလေတော့သည်။

"အဲဒီ မိန်းကလေးက သိပ်ချစ်စရာ ကောင်းတာ ... သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တူတယ်လို့ ဘွားဘွား စိတ်ထဲမှာ ထင်နေခဲ့တယ် မြေးလေး ... တကယ်တော့ သူမက မြေးလေးရဲ့ မယ်တော်နဲ့ တူနေတာပဲ"

"ဗျာ"

"ဟုတ်တယ် မြေးလေး ... မြေးလေးလည်း သဘောကျမယ်လို့ ဘွားဘွား ယုံကြည်တယ် ... အဲဒါကြောင့်လည်း ဘွားဘွား မကန့်ကွက် ခဲ့တာပေါ့ မြေးလေးရယ်"

ဘွားဘွား ပြောတဲ့ စကားတွေက သူ့အတွက် ဆန်းကြယ်နေတယ်လို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ထင်နေမိသည်။ ။ ဟုတ်တယ် စံအိမ်တော် တစ်ခုလုံးမှာ သူ့ စိတ်ကို နားလည်တဲ့ လူ နှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ။ အဲဒါကတော့ ဘွားဘွားနဲ့ ဒွေးတော်တို့ ပဲ ဖြစ်သည်။ ။ ဟော်နန်းမှာ ဘွားဘွား ရောက် သွားတော့ သူနဲ့ အလှမ်းဝေးကွာ သွားခဲ့သည်။ ။ ဒါပေမဲ့လည်း ဘွားဘွား က အခုချိန်ထိ သူ့ခံစားချက်တွေကို နားလည်သူ တစ်ယောက်ပါပဲ။ အခု ဘွားဘွားပြောတဲ့ စကားတွေကို သူယုံကြည်သည်။ ။ မယ်တော်နဲ့ တူတဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးကို ဘွားဘွားသာ သဘောကျမယ် ဆိုရင် သူလည်း ပဲ သဘောကျမည် ဖြစ်သည်။ ။ အဲဒါဟာ သူ့စိတ်ကို ဘွားဘွားက နားလည် နေလို့ ပဲ ဖြစ်သည်။ ။

"အဲဒါကြောင့် ဘိုးဘိုးကို အာမခံပါနဲ့ တော့ မြေးလေး ... နောက်ပြီး သူမက အနွယ်တော်ထဲက မဟုတ်ဘူး မြေးလေး ... အဲဒါကလည်း မြေး လေးရဲ့ အကြိုက်ပဲလို့ ဘွားဘွား ထင်တယ်"

အနွယ်တော်ထဲက လူကို သူ ဘယ်တော့မှ မထိမ်းမြားဘူး ဆိုတာ ဘွားဘွား ဘယ်လို သိနေလဲတော့ မသိ။ ဒါပေမဲ့ ဘွားဘွားကတော့ သူ့စိတ်ကို သိရှိ နားလည် နေလေတော့သည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားဘွား"

"မြေးလေးက လိမ်မာပါတယ်ကွယ် ... ဘိုးဘိုးကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားပေးမယ်မို့လား"

"ကျွန်တော် ဟော်နန်းကို လာခဲ့မယ် ဘွားဘွား"

"ဟင့်အင်း မလာပါနဲ့ မြေးရယ် ... ဒီနေရာက မြေးလာချင်တဲ့ နေရာမှ မဟုတ်တာ ဘွားဘွား သိတာပေါ့ ... ဘိုးဘိုးအတွက် မြေးလေး စိတ်ပူနေတယ် မို့လား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဘွားဘွား"

ဟော်နန်းကို သူမလာချင်မှန်းလည်း ဘွားဘွားသိသည်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ဘွားဘွားက သူ့စိတ်ကို နားလည်သူ ဖြစ်နေခဲ့တာပေါ့။

"အဲဒါဆို ဘိုးဘိုးရဲ့ စကားကိုသာ လက်ခံလိုက်ပါကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒီထိမ်းမြားမှုကို ကျွန်တော် လက်ခံပါ့မယ် ဘွားဘွား ... ဘိုးဘိုးကိုလည်း ပြောပြပေးပါ"

"မြေးလေးရဲ့ ဘိုးဘိုးက ပြုံးနေတယ် ဆိုတာ မြေးကို မြင်စေ ချင်လိုက်တာ"

ဘိုးဘိုး ပြုံးနေတယ် ဆိုသဖြင့် သူလည်း ကြည်နူး သွားမိလေသည်။ သူ့ကိုကြည့်နေတဲ့ ဒွေးတော်ရဲ့ မျက်နှာမှာ လည်း အပြုံးတွေနဲ့ ဝေနေလေတော့သည်။

"ဘိုးဘိုးကို ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပေးနော် ဘွားဘွား"

"သမားတော်ကြီးတွေက အချိန်ပြည့် ရှိနေပါတယ် မြေးလေးရယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားဘွား"

"ဒါဆို ဘွားဘွား ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဘွားဘွားလည်း ဖုန်းချပြီးရော သူလည်း ဖုန်းချလိုက်ကာ ကြည်နူးစွာဖြင့် ပြုံးလိုက်မိတော့သည်။

"အနွယ်တော်တွေထဲက မဟုတ်ဘူး တဲ့ လား တူတော်"

"ဟုတ်တယ် ဒွေးတော် ... ဘိုးဘိုးရဲ့ ကတိစကားကြောင့်တဲ့ "

"ဟုတ်မယ် ... ခမည်းတော်က ဘယ်တုန်းကများ အပြင်လူတွေနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့လို့ လဲ ... ထိမ်းမြားမှု အတွက် ဆိုရင် ပိုလို့ တောင်မှ ဆိုးဦးမယ် ... အခုက ကတိစကားကြောင့် ဆိုတော့ ခမည်းတော်လည်း ဘယ်နေသာ တော့မလဲ တူတော်ရယ် "

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဖုန်းပြောနေရင်းနဲ့ ခမည်းတော် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ တူတော် "

"ချောင်းတွေ အရမ်း ဆိုး လာပြီး စကား မပြောနိုင်တော့တာ ဒွေးတော် "

သူ့စကားကြောင့် ဒွေးတော်က သူ့ရင်ဘတ် သူဖိလိုက်ကာ

"ဘုရား ... ဘုရား ... ခမည်းတော် ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့ "

"အခုတော့ သမားတော်တွေက အချိန်ပြည့် စောင့်ရှောက် ပေးနေတယ်တဲ့ "

"တော်ပါသေးရဲ့ "

ဘိုးဘိုးအတွက် သူ စိုးရိမ်နေသလို ဒွေးတော်သည် လည်း စိုးရိမ်နေသဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရအောင် သူ ပြောပေး လိုက်ရလေသည် ။

"ဘိုးဘိုး အမြန်ဆုံး ပြန်ကောင်းမှာ ပါ ဒွေးတော် "

"ဟုတ်မယ် ... တူတော်က ထိမ်းမြားမှုကို လက်ခံလိုက်တော့ ခမည်းတော် အမြန်ဆုံး ကျန်းမာရေး ကောင်းလာမှာ ပါ"

အခုမှ ပဲ ဒွေးတော်ရဲ့ မျက်နှာမှာ လည်း အပြုံးတွေ ပြန်ရောက်လာတော့သည် ။ အဲဒီ မိန်းကလေးက မယ်တော်နဲ့ တူတယ်တဲ့ လား ... မင်းက ဘယ်လို မိန်းကလေးမို့လို့ လဲ...။ မယ်တော်နဲ့ တူတယ် ဆိုတော့ မင်း

က မယ်တော့်ထက် ပိုပြီးများ လှပနေလို့ လား ... ဒါမှ မဟုတ် မင်းက မယ်တော့်ထက် စိတ်ထား မြင့်မြတ်တဲ့ သူလား...။

မမြင်ရသေးတဲ့ သူမကို သူ မှတ်ချက်တွေ ချနေမိလေသည် ။ သူမက ဘွားဘွား ပြောသလို တကယ်ပဲ ချစ်စရာ ကောင်းသလား...။ သူမက ရော သူ့ကို ချစ်ပါ့မလား...။ ဘိုးဘိုးရဲ့ ကတိစကားကြောင့် သူ ထိမ်းမြား ရ မှာ ဖြစ်သလို သူမလည်း သူ့လိုပဲ သူ့ဘိုးဘိုး ဘွားဘွားတွေရဲ့ စကားကြောင့် သူ့ကို ထိမ်းမြားမှာ ပဲ နေမှာ ပေါ့...။ ကတိတစ်ခုကြောင့် သူတို့ နှစ်ယောက်က ထိမ်းမြားကြမယ့် သူတွေပဲ အချစ်ဆိုတာ လိုမှ မလိုတာ။ ရှေးဘိုးစဉ် ဘောင်ဆက်လိုမျိုး သစ္စာရှိနေဖို့ အတွက်ပဲ သူတို့ မှာ လိုအပ်တာ...။ ဒါပေမဲ့ မင်း ဘယ်လို မိန်းကလေး ဆိုတာတော့ ကိုယ်တကယ် သိချင်နေမိပြီ ချာတိတ်ရာ။

ဆက်ရန် - အခန်း (၃)
Eain Mat Kyal

အခန်း (၃)

ကျောင်းဆင်းချိန် ဖြစ်သဖြင့် ကန်တင်းမှာ လူတွေ စုံနေကြလေသည်။ ။ စိမ်းနဲ့ မဒီက အစားအသောက်တွေ စားနေရင်းနဲ့ စကားတွေ ပြောနေပေမဲ့ ကိုးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း စာအုပ်ကို ဖတ်နေ၏။

"တကယ်လို့ များ ငါသာ ရည်းစားထားမယ် ဆိုရင် ငါ့ထက် အရပ်ရှည်ပြီး ငါ့ထက် အသက်လည်း ကြီးရမယ် ... ပိုက်ဆံလည်း ရှိရမယ် ... ပညာလည်း တော်ရမယ် ... ချောလည်း ချောရမယ် ... ငါ့အပေါ်လည်း နားလည်မှုပေးရမယ် ... အဲဒီလို လူမျိုးကို ငါလက်ထပ်မှာ "

"အဲဒီလို လူမျိုးနဲ့ မှ နင်လက်ထပ်မယ် ဆိုရင်တော့ ဒီတစ်သက် နင်လုံးဝ ယောက်ျား မရတော့ဘူး မဒီ "

စိမ်းရဲ့ စကားကြောင့် မဒီမျက်နှာက စူပုတ်သွားကာ စိမ်းကို မျက်စောင်း ထိုးလိုက်ပြီး

"ပြောလို့ ရမလားဟ ... ငါ့ဖူးစာရှင်က အဲဒီလို လူမျိုး ဖြစ်ရင် ဖြစ်နေမှာ ပဲလေ "

"ဟား ... ဟား "

စိမ်းကရယ်တော့ မဒီက စိတ်ဆိုးသွားကာ နှုတ်ခမ်းပါ စူသွားလေတော့သည်။ ။ စိမ်းကတော့ စားပွဲပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ဆန်းကစ်ဗူးထဲက အချိုရည်တွေကို ဖလားထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး မော့သောက်လိုက်ကာ

"ဟုတ်တယ်လေ ... ပြောပါဦး ... အဲဒီလို လူမျိုးဆိုတာ တကယ် ရှိပါ့မလား"

မဒီ စိမ်းကို မကျေမချမ်း ဖြစ်ကာ မျက်စောင်း ထိုးရင်းကနေ မေးငေါ့ ပြလိုက်ပြီး

"ပြောပါဦး ... နင်ကရော ဘယ်လိုလူမျိုးနဲ့ လက်ထပ်ချင်လဲ"

မဒီစကားကြောင့် စိမ်း စဉ်းစားသလို လုပ်လိုက်ကာ

"အင်း ... အဓိကကတော့ ငါချစ်ဖို့ ပါပဲ"

စိမ်းရဲ့ အဖြေကြောင့် မဒီ မျက်နှာမှာ အလိုမကျသလို ဖြစ်သွားကာ

"ဟင်း ... နင့်အဖြေကြီးကလည်း ဘယ်လိုကြီးလဲ"

"ဟုတ်တယ် ငါကတော့ အဲဒီလို ခံယူထားတာပဲ"

မဒီက ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ အကြည့်တွေကလည်း ကိုးရဲ့ ရှေ့က စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ စာအုပ်ဆီသို့ ရောက်သွားပြီး စာအုပ်ကို ကောက်ကိုင် လိုက်ကာ

"ဟင် ... ကိုး ... ဒီစာအုပ်ကို ငါ နင့်ဆီမှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး"

ကိုးက စာအုပ်ဖတ်နေရင်းကနေ မဒီကိုမကြည့်ဘဲ ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်ပြီး

"အင်း ဟုတ်တယ် မဒီ ... ငါ့ကို ကိုခညောင်းရှင် လက်ဆောင် ပေးထားတာ"

"ဘယ်လို ... ဒါဆို နင်တို့ အခြေအနေ တော်တော် တိုးတက်နေပြီပေါ့ ဟုတ်လား ကိုး"

ကိုးက စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းကို အသာ ယမ်းလိုက်ကာ မဒီ

ကို ကြည့် လိုက်လေသည်။ ။

"မဟုတ်ပါဘူးဟာ ... အဲဒီ စာအုပ်ပေးတုန်းက ငါ သူ့ကို ငြင်းသေးတယ် ... ဒါပေမဲ့ ငြင်းလို့ မရပါဘူး ... အနောက်ကနေ အတင်း လိုက်ပေးနေလို့ မမ မြင်သွားမှာ စိုးလို့ ငါယူလိုက်ရတာ"

မဒွီ မျက်နှာမှာ တော့ အပြုံးတွေ ဝေနေလေသည်။ ။ အားကျတဲ့ အပြုံးလိုလို ... ကျေနပ် နေသလိုလိုဖြစ်။

"ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော ဒါတိုးတက် လာတာပဲလေ ကိုးရဲ့ "

ကိုးရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ သာမန်အပြုံး တစ်ခုကိုသာ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ။ စိမ်းရဲ့ မျက်နှာကတော့ အလိုမကျစွာ ပျက်ယွင်း နေသည်။ ။ ဒါကို ကိုးရော မဒွီရော နှစ်ယောက်လုံး မသိကြ။

ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ ... ခညောင်းရှင်က ကိုးကို တကယ် ချစ်နေခဲ့တာ ဆိုရင် ငါက အသည်းကွဲ ပေးရတော့မှာ လား ... ဟင့်အင်း ... ငါ ခညောင်းရှင်ကို ချစ်တယ် ... ကိုးက ဘယ်လိုပဲ ငါ့သူငယ်ချင်း ဖြစ်နေပါဦးတော့ ငါ အရှုံး မပေးနိုင်ဘူး...။ ငါ ခညောင်းရှင်ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး...။ အဲဒီတော့ ငါ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ... မဖြစ်ဘူး ... ငါ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမယ် ... ငါ့အနာဂတ် ခင်ပွန်းလောင်းဟာ ခညောင်းရှင်ပဲ ဖြစ်ရမယ် ... ဒါဟာ သစ္စာပဲ...။

"စိမ်း ... ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ"

အတွေးတွေက လက်ရှိ ပစ္စုပ္ပန်သို့ ပြန်ရောက်လာကာ စိမ်း မဒွီကို ခေါင်းယမ်း ပြ လိုက်လေသည်။ ။

"ဟင့်အင်း"

"စိမ်း ... နင်ဘယ်လို ထင်လဲ"

"ဘာကိုလဲဟ"

မဒီအမေးကို စိမ်းက နားမလည်သလို ပြန်မေးလိုက်တော့ မဒီက တုံးလိုက်တာ ဆိုသည့် အကြည့်ဖြင့် စိမ်းကို ကြည့်လိုက်ပြီး

"ကိုခညောင်းရှင်နဲ့ ကိုးက လိုက်ဖက်တယ်လို့ မထင်ဘူးလား"

"ဟင့်အင်း ... မထင်ပါဘူး"

"ဟင် ... ဘာလို့ လဲ"

မဒီက နားမလည်သလို ပြန်မေးလာသဖြင့် စိမ်းက ရယ်လိုက်ကာ

"အလကား စတာပါဟာ ... ဘယ်လိုပဲ လိုက်ဖက် လိုက်ဖက် ဖူးစာပါ မှ ညားတာလေဟာ ... ငါတို့ က လိုက်ဖက်တယ်လို့ ပြောပြီး သဘောတူ ခဲ့လည်း ဖူးစာမပါတော့ အလကားပဲပေါ့ မဟုတ်ဘူး လား ကိုး"

စိမ်းပြောတာကို နားထောင်ပြီး ကိုးက ခေါင်းညိတ် လိုက်လေသည်

။

"ဟုတ်တယ် ... စိမ်းပြောတာလည်း မှန်တယ် ... တကယ်တော့ ဘယ်လောက် ချစ်တဲ့ ချစ်သူတွေပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဖူးစာပါမှ ညားတာမို့လား"

"ဪ ... ကိုးရယ် ဖူးစာပါလို့ ဆိုနေပြီပဲဟာကို"

"ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မတော်သေးဘူးလေ မဒီရဲ့ "

မဒီက ကိုးကို ကြည့်ကာ ခေါင်းယမ်းနေရင်းနဲ့ ငြိမ်သွားပြန်လေသည် ။ မဒီ ငြိမ်နေတော့ ကိုးနဲ့ စိမ်းလည်း ငြိမ်ကာ မဒီ ဘာဆက်ပြောမလဲ ဆိုတာကို နားစိုက် ထောင်နေ၏။

"ငါကတော့ နင်တို့ နှစ်ယောက် ဖူးစာပါတယ်လို့ ပဲ ထင်နေတယ် ကိုး"

"နင်က တစ်ဖက်သတ်ကြီး ပါလား မဒီရာ"

စိမ်းရဲ့ စကားကြောင့် မဒီ ရယ်လိုက်ကာ

"ဒီဒီ ... မသိဘူးဟာ ငါကတော့ ကိုခညောင်းရှင်နဲ့ ကိုးကို သဘောတူ
တယ်"

စိမ်းရဲ့ မျက်စောင်း တချို့က မဒီဆီ ရောက်သွားတာကိုတော့ မဒီ
ရော ကိုးပါ မသိကြပေ။ မဒီက သူ့အတွေးနဲ့ သူ သဘောကျစွာ ပြုံးနေပြီး
ကိုးကလည်း သူ့စာသူ ဆက်ဖတ် နေလေသည်။ ကြားထဲမှာ စိမ်းသာလျှင်
စိတ်တွေ လှုပ်ရှားက ခညောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်း
မသိ ဖြစ်နေခဲ့၏။

"ရှင်"

ဆွံ့အနေတဲ့ သူမကို ကြည့်ကာ သူ့အသည်းတွေ ယားလာမိလေသည်
။ မျက်မှန် အောက်က ညှိလဲ့လဲ့ မျက်ဝန်းအစုံဟာ ကောင်းကင်ပေါ်က
ကြယ်လေးတွေလိုမျိုး လင်းလက် တောက်ပနေတယ် လို့ လည်း သူထင်
လိုက် မိသည်။

"ဟုတ်တယ် ကိုး ... ကိုယ် ကိုးကိုချစ်တယ်"

ရုတ်တရက် အံ့သြနေရာကနေ ပြီးသွားတဲ့ သူမမျက်နှာက အပြုံးကို
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဒီတစ်ခါ အံ့သြ ရသူကတော့ ခညောင်း ကိုယ်တိုင် ဖြစ်
သွားလေတော့သည်။

"ကိုး ... ကျွန်တော့်ကို မယုံလို့ များ လား"

ရင်ခုန်တယ်လို့ ပြောရလောက်အောင်လည်း သူမရင်ထဲမှာ စိတ်လှုပ်ရှားသွားတာက လွဲပြီး ဘာခံစားချက်မှ ထူးထူးခြားခြား ခံစားသွားခြင်းမျိုး မရှိခဲ့။ ဒါပေမဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှု ကြောင့်တော့ နှလုံးသားလေးက လှိုင်းခတ် သွားတာကို သူမ သတိထားမိ လိုက်ပါသည် ။ အဲဒါ အချစ်လား...

"မဟုတ်ပါဘူး"

မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဆိုလိုက်တဲ့ သူမရဲ့ မျက်နှာကို နေကြာပန်း တစ်ပွင့် နေကို မျှော်လင့်သလိုမျိုး သူ ငေးကြည့် လိုက်မိလေသည် ။ ဒီနေ့ သူမ ခေါင်းလျှော် လာခဲ့သည် ထင်၏။ ဆံပင်လေးတွေကို ဒီအတိုင်း ချထားပုံမှာ နန်းဆန် လွန်းလှသည် ။

"အဲဒါဆို ကိုယ့်ကို စဉ်းစားပေးပါလား ကိုး"

စိမ်းနဲ့ မဒီပြောထားသလို ဖြစ်လာသဖြင့် ကိုး ပြုံးလိုက်မိတာ ဖြစ်သည် ။ ဒါကို သူက တလွဲ ထင်သွားပုံပင်။ သူ ကိုးကို တကယ် ချစ်နေတာလား။ ဒါမှ မဟုတ် အပျော် ... အို မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့လို လူမျိုးက ဘာလို့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို အပျော်တွဲမှာ လဲ။ အဲဒါဆိုရင် သူ ကိုးကို တကယ် ချစ်လို့ များ လား။

"ကိုး"

ရင်ခုန်သံတွေဟာ သံစဉ် တေးသွားကဲ့သို့ စည်းချက် မညီညာသလို ကဗျာကဲ့သို့လည်း ကာရံ မညီခဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ရင်တွေ ခုန်လာတာကိုတော့ သူမ သိပါသည် ။ ဒါဟာ အချစ် မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်တောင်မှ အချစ်နဲ့ ပတ်သက် ဆက်နွှယ်နေသော ခံစားမှုတစ်ခုလို့ သူမ အဓိပ္ပာယ် သတ်မှတ် လိုက်ချင်ပါသည် ။ သူမ သူ့မျက်ဝန်းထဲသို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်ကာ

"ကောင်းပါပြီ ကိုး ကိုခညောင်းရှင်ကို စဉ်းစားပေးပါ့မယ်"

"ဟင် ... ကိုး ... ကိုး တကယ် ပြောတာနော်"

သူမ ခေါင်းအသာ ညိတ်လိုက်၏။ သူ့မျက်ဝန်းထဲက အံ့သြ ဝမ်းသာ ရိပ်တွေကို ကိုးရဲ့ ဘဝမှာ ဘယ်သူ့ဆီကမှ တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးပေ။ ဒါဟာ လူတွေ ပြောနေကြတဲ့ အချစ်မျက်ဝန်း ဆိုတာလား...။ အို ... ငါဘာတွေ လျှောက်တွေးနေမိပါလိမ့်။ သူငါ့ကို ချစ်တယ် ဆိုတာနဲ့ ပဲ ငါ့စိတ်တွေဟာ ဟိုရောက် ဒီရောက် ဖြစ်ကုန်စရာလား။ မဒီနဲ့ စိမ်းသာ သိရင် ငါ့ကို ဘာတွေများ ပြောဆိုနေမလဲ။ အို မတတ် နိုင်ဘူးလေ ... အခြေအနေက ဒီလို ဖြစ်လာမှ တော့ မဒီပြောသလိုပဲ သူနဲ့ ငါ ဖူးစာ ပါလို့ များလား...။

"သမီး"

"ရှင် မေမေ"

မနက်စာ စားပွဲဝိုင်းမှာ မမကလွဲလို့ အားလုံးရှိနေသည် ။ ဖေဖေက လက်ဖက်ရည်ကို ငြိမ်သက်စွာ သောက်နေပြီး မေမေကတော့ ဘာကိုမှ မစားသေးဘဲ ကိုးကို ကြည့်ကာ စကားပြောဖို့ ဟန်ပြင် နေလေသည် ။ ကိုးကို ခေါ်ပြီးတော့လည်း မေမေက စကားပြောဖို့ အတွက် စဉ်းစားကာ နေပြန်လေသည် ။

"ထက် ... စားပြီး သောက်ပြီးမှ ပြောတာ မကောင်းဘူးလား ... ဒီနေ့ သမီးလေးလည်း ကျောင်းပိတ်တာပဲ"

ဦးမြတ်အာကာရဲ့ စကားကြောင့် ဒေါ်အိန္ဒာထက် ခေါင်းညိတ် လိုက်

ကာ

"ဟုတ်ပါပြီ ... စား သမီး ... မေမေ ပြီးမှ ပြောတော့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... မေမေ"

မေမေပြောမယ့် စကားကို ကိုး စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။ ဘာစကားမို့လို့ မနက်စာ စားချိန်မှာ မေမေက ကိုးကို စကား ပြောချင်ရတာလဲ။ အစားအသောက် စားနေရင်းနဲ့ စကားပြောတာကို ဖေဖေက မကြိုက်ပေ။ အဲ့ဒါကြောင့် အရေးမကြီးရင် ဘယ်သူကမှ စားရင်း သောက်ရင်း စကား မပြောကြ။

ကိုး ဖေဖေမျက်နှာကို အကဲခတ် လိုက်တော့ ဖေဖေမျက်နှာက မေမေ့ ထက်တောင်မှ ပိုပြီး တည်ငြိမ် နေလေသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ဖေဖေ့ မျက်နှာမှာ တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ် ထားသလို နေရခက်နေ၏။ ကြည့်ရတာ မေမေ ပြောချင်တာထက် ဖေဖေက ပိုပြီး ပြောချင်နေသည့်ပုံပင်။

စားသာ စားနေရတာ ကိုး မနက်စာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စားပြီးသွားမှန်း မသိခဲ့။ ဒါပေမဲ့လည်း ဗိုက်တော့ ပြည့်ခဲ့ပါသည်။ စားပြီးတော့ ကိုးနဲ့ ဖေဖေက ဧည့်ခန်းထဲသို့ ထွက်လာကြသည်။ မေမေကတော့ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ပန်းကန်တွေ သိမ်းကာ ကျန်ခဲ့သည်။ ကိုး ထိုင်နေရင်းက နေ ဖေဖေ့ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ကာ

"ဖေဖေ ... မေမေက ကိုးကို ဘာပြောစရာ ရှိလို့ လဲဟင်"

ဖေဖေက သတင်းစာ ဖတ်နေရင်းကနေ ကိုးကို မော့ကြည့်လိုက်ကာ ခေါင်းကို ညိတ်တယ် ဆိုရုံသာ တစ်ချက် ညိတ်လိုက်ပြီး သတင်းစာကို စားပွဲပေါ် တင် လိုက်လေသည်။

"တကယ်တော့ သမီး မေမေပြောမယ့် စကားကို ဖေဖေပြောချင်တာ

... ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ မပြောသင့်ဘူး ထင်လို့ သမီး မေမေကို ပြောခိုင်းရတာ ပါ"

"ရှင်"

ကိုး နားမလည်သလို ဖေဖေကို ကြည့်လိုက်တော့ ဖေဖေက နားလည်သည့် ပုံဖြင့် ကိုးကို ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြကာ

"သမီး မေမေ ပြောပြတဲ့ အခါ သမီး နားလည်ပါလိမ့်မယ်"

"သမီး ဖေဖေကို ဘာတွေ မေးနေတာလဲ"

မေမေက ကိုးရဲ့ ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်းနဲ့ မေးလိုက်တော့ ကိုး မေမေ့ကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး

"မေမေပြောမယ့် စကားကို ဖေဖေကို မေးကြည့်နေတာ"

"ဘာတွေ လောနေတာလဲ သမီးရယ် ... မေမေ ပြောပြမှာ ပေါ့"

ကိုး စိတ်တွေ လောနေတာကို မေမေက သိနေပုံပင်။ ဒါပေမဲ့လည်း မေမေပြောလာမယ့် စကားတွေကို ကိုး စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် မေမေ့မျက်နှာကိုသာ ကြည့်နေမိတော့သည် ။

"ကိုမြတ်"

မေမေက ဖေဖေကို ခေါ်လိုက်တော့ ဖေဖေက မေမေ့ကို ကြည့်လိုက်ကာ

"ထက် ... သမီးလေးကို အရင်ဆုံး မေးမြန်းကြည့်ပါဦး"

မေမေက ဖေဖေကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးမှ ကိုးဆီသို့ အကြည့်တွေ ရောက် လာလေသည် ။

"ကိုး ... သမီး"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

"မေမေ သမီးကို မေးစရာရှိတယ် ... သမီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြော
နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ"

မေမေ့ရဲ့ စကားချီက ကိုးရင်ကို ခုန်စေခဲ့၏။

"သမီးမှာ ချစ်ရမယ့်သူ ရှိနေပြီလား"

"ရှင်"

မထင်မှတ်ထားတဲ့ စကားမို့လို့ ကိုး အံ့သြ သွားလေသည် ။ ဖေဖေ
ရော မေမေရောရဲ့ မျက်နှာက တည်ကြည်စွာဖြင့် ကိုးကို ကြည့်နေကြ၏
။ ချစ်ရမယ့်သူ ဆိုသဖြင့် ကိုးရဲ့ မျက်နှာထဲမှာ ကိုခညောင်းရှင်ရဲ့ မျက်နှာ
ကို မြင်ယောင် လာလေတော့သည် ။ ကိုး သူ့ကို အဖြေ မပေးရသေးပေမဲ့
စဉ်းစားနေဆဲပင် ဖြစ်သည် ။ တကယ်တော့ သူ့ကိုသာ ကိုးရဲ့ ဘဝလက်
တွဲဖော် အဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့မယ် ဆိုရင်လည်း ဖေဖေမေမေတို့ အနေနဲ့ က
န့်ကွက်မှာ မ ဟုတ်ဘူးလို့ ကိုးစိတ်ထဲမှာ အလိုလို သိနေလေသည် ။

"သမီး ... သမီးက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ ...
သမီးမှာ မမ ရှိပေမဲ့ မမက သမီးအတွက် အချိန် မပေးနိုင်တော့ သမီးရဲ့
တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်တွေ ဆိုတာ သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲ ရှိမယ်
ဆိုတာ မေမေသိပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ မေမေ့ကိုလည်း သမီးရဲ့ တိုင်ပင်
ဖော် တိုင်ပင်ဖက် တစ်ယောက် အဖြစ် သမီး သတ်မှတ်လို့ ရတယ် သမီး
... သမီးမှာ ချစ်ရမယ့်သူ ဒါမှ မဟုတ် ဘဝအတွက် လက်တွဲဖော်ကို သ
မီး တွေ့နေပြီလား"

ကိုး တွေ့ဝေနေတာ မဟုတ်ပေမဲ့လည်း တကယ်တမ်း စဉ်းစားကြည့်

လိုက်ရင် ကိုးနဲ့ ကိုခညောင်းရှင်က ချစ်သူတွေမှ မဖြစ်သေးတာ။ အဲဒီ တော့ မေမေ့ကို ကိုး ရှိတယ် လို့ တော့ ပြောလို့ မဖြစ်ပေ။

"ကိုးမှာ မေမေ ပြောသလိုမျိုး မရှိသေးပါဘူး မေမေ"

ကိုးရဲ့ စကားကြောင့် ဖေဖေနဲ့ မေမေ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ် ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက် ကြလေသည် ။ နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ အပြုံး တွေမှာ အဓိပ္ပာယ်တွေ ပါနေတာကိုတော့ နှစ်ယောက်လုံးသာ သိကြသ ည် ။

"ကိုယ် မပြောဘူးလား.... သမီးလေးက လိမ်မာပါတယ် ... အဲဒီလိုမျိုး မရှိလောက်သေး ပါဘူးဆို"

"ထက်လည်း သိပါတယ် ကိုမြတ်ရယ် ... သမီးလေးကို အရင်ဆုံး မေးမြန်း ကြည့်ရသေးတယ်လေ ... တော်ကြာ မျက်နှာ ပျက်စရာတွေ ဖြ စ်လာမှာ ပေါ့"

ဖေဖေက မေ့မေ့ကို ကြည့်ကာ ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ် ပြနေ၏။

"ကဲပါ ဒါဆိုလည်း သမီးလေးကို ကျန်တာတွေ နောက်မှ ပဲ ပြောရ အောင် ကိုမြတ် ... ထက်တို့ လည်း တိုင်ပင်စရာလေးတွေ ရှိသေးတယ် မို့လား"

မေမေ ဘာပြောနေတယ် ဆိုတာ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ က လွဲပြီး ဘယ် သူမှ နားလည်မည် မဟုတ်။ ကိုး ကိုယ်တိုင်လည်း နားမလည်ပေ။ မေ မေ ပြောချင်တာ ဘာကိုလဲ ... ဘာကို တိုင်ပင်ဖို့ အတွက် ကိုးကိုပြောချင် တဲ့ စကားကို အခုမပြောရတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ချစ်သူရှိလား လို့ လည်း မေမေက မေးရတာလဲ။ သိချင်စိတ်တွေက များ လာခဲ့ပေမဲ့ ကိုး ဘာမှ ပြ န်မမေးဖြစ်ခဲ့ပေ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေမှာ လည်း အကြောင်းရှိလို့ ကိုးကို

မပြောသေးတာ နေမှာ ပေါ့။ ကိုးမှာ ချစ်သူရှိလားလို့ မေးတာဟာလည်း တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။ ဒီမေးခွန်းက ကိုးရဲ့ စကားကို အတည်ပြုကာ ကိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုကို လုပ်စရာရှိလို့ ပဲ ဖြစ်ရမယ်။

"ဖေဖေတို့ ဘာတွေ လုပ်နေကြတာလဲ"

မမရဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကိုးတို့ အားလုံး အံ့သြစွာဖြင့် မမ ကို လှည့်ကြည့် လိုက်ကြလေသည် ။ မမက အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာကာ ဆလင်းဘတ် အိတ်ကို ခုံပေါ်တင်လိုက်ပြီးမှ ကိုးရဲ့ ဘေးကို ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

"ကိုး ... ကျောင်းမသွားသေးဘူးလား"

"ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်တယ်လေ မမ"

ကျောင်းပိတ်ရက်ကိုတောင်မှ မသိတော့ဘဲ မမရဲ့ စိတ်တွေက အလုပ်ထဲမှာ ပဲ နစ်မြောနေခဲ့၏။

"သမီး ... အိမ်မှာ တစ်ခုခုကျန်ခဲ့လို့ ပြန်လာယူတာလား"

မမက မေမေ့ကို ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ခေါင်းယမ်းလိုက်ကာ

" မဟုတ်ဘူး မေမေ ... မဏိ ခေါင်းထဲမှာ သိပ်မကြည်လို့ အိမ်ပြန်လာတာ"

"ဟင် ... ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ သမီးရယ်"

မမက ဒူပေဒဏ်ပေခံသူ ဖြစ်တာကြောင့် အခုလိုမျိုး အိမ်ကို ပြန်လာသဖြင့် မေမေ အံ့သြ စိုးရိမ်သွားကာ မမအနားသို့ ကပ် လာပြီး မမလက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ကာ မေး လိုက်လေသည် ။ မမက ခေါင်းကို အသာ ယမ်းလိုက်ပြီး

"ရတယ် မေမေ ... မဏိ ခဏ နားလိုက်ရင် သက်သာသွားမှာ ပါ"

"မဟုတ်တာ သမီးရယ် ... သမီး ဒီနေ့တော့ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူလိုက်ပါ"

မမက ခေါင်းပဲယမ်းကာ မေမေ့ကို ကြည့် လိုက်လေသည်။ ။

"မဖြစ်ဘူး မေမေရဲ့ ... မဏိ လုပ်လက်စတွေ ထားခဲ့ရတာ ... နေ့လယ်ပိုင်းတော့ ပြန်သွားမှ ရမယ်"

"မမရယ် ... ဒီနေ့တော့ နားလိုက်ပါလား ... ကိုးလည်း တစ်နေ့ကုန် အိမ်မှာ ရှိနေမှာ ပဲ မမကို အဖော် လုပ်ပေးချင်လို့ ပါ"

မမရဲ့ မျက်နှာမှာ ခန့်မှန်းရခက်တဲ့ အပြုံးတွေကို ကိုး တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ မမက ပြုံးခဲ့တော့ မမရဲ့ အပြုံးတွေကို ကိုး မလွတ်တမ်း လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ မဏိရတနာနဲ့ ကိုးအသင်္ချေဆိုပြီး ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရှိပေမဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရုပ်ချင်း မတူကြသလို စိတ်ဓာတ် ချင်းဟာလည်း မတူကြ။ အကြီးဖြစ်သူ မဏိက စိတ်ဓာတ် မာကြောသလို မာနကလည်း ကြီးသည်။ ။

အငယ်ဖြစ်သူ ကိုးကတော့ မဏိလို မဟုတ်ဘဲ အရာရာမှာ အေးချမ်းစွာဖြင့် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေတတ်သူ တစ်ယောက်။ အားလုံးနဲ့ အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းသင်း တတ်သလို သည်းခံ နားလည်ပေးသူ ဖြစ်သည်။ ။ မဏိကတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက သီးသန့် နေတတ်သူ တစ်ယောက်။ အပေါင်းအသင်း ရှိပေမဲ့ ရွေးပြီး ပေါင်းတတ်သူမို့လို့ နှစ်ယောက် သုံးယောက်ထက် မပို။ အဲဒီ နှစ်ယောက်ကလည်း သူမလို လူမျိုးတွေပင် ဖြစ်ကြသည်။ ။

"ဟုတ်သားပဲ သမီးရယ် ... နားလိုက်ပါ"

မေမေကပါ ဝင်ပြောတော့မှ မမရဲ့ မျက်နှာက အနည်းငယ်

ပြေလျော့သွားသည့် ပုံဖြင့် ခေါင်းကိုပဲ အသာညိတ်ပြ နေလေသည်။ ။

"ဒါဆို သမီး အပေါ်တက်တော့မယ် ဖေဖေနဲ့ မေမေ"

"အင်း ... ခဏနေ သံပုရာရည် လာပို့ပေးမယ်နော် သမီး"

မမက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားသဖြင့် ကိုးလည်း မမနောက်ကနေ အသာလေး လိုက်သွား လိုက်ရသည်။ ။ ဒီနေ့တော့ ကိုး မမနဲ့ စကားတွေများ ပြောဖြစ်မလားပဲ။

အခန်းထဲရောက်တော့ မမက ခုတင်ဘေးက ကျောမှီ ကုလားထိုင် ပေါ်မှာ အသာထိုင်ကာ မှေးနေ လေသည်။ ။ ကိုး မမထိုင်နေတဲ့ ခုံဘေးက ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ကာ မမမျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လိုက်မိ ၏။ မမရဲ့ မျက်နှာက အလုပ် ပင်ပန်းသော်လည်း ကျသွားခြင်း မရှိဘဲ တင်းတင်းပြည့်ပြည့်နဲ့ လှပနေဆဲပင်။ မမက ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ်များများ အလုပ်ပြင်ခြင်းကိုတော့ ပျက်ကွက်ခြင်း မရှိခဲ့။

"မမ"

"ကိုး ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"မမ ပင်ပန်း နေပြီလား"

ကိုးရဲ့ အမေးကြောင့် မမမျက်နှာမှာ ပြုံးယောင် သမ်းသွားလေသည် ။ မျက်လုံးကတော့ ဖွင့်မလာသေး။

"မပင်ပန်းပါဘူး ကိုးရယ် ... မမ နားလိုက်ရင် သက်သာ သွားမှာ ပါ ဆို မေမေကလည်း စိတ်ပူနေတယ်"

"မမရယ် ... မေမေက မိဘပဲလေ စိတ်ပူတာပေါ့ ... ဖေဖေမေမေရော ကိုးရော မမဆိုရင် အရမ်း စိတ်ပူတတ်တာ ဘာလို့ လဲ ဆိုတာ မမသိပါ

တယ်"

"ဘာလို့ လဲ မမ တကယ် မသိဘူးကိုး ... မမကို ပြောပြပါလား"

ကိုး မမ မသိအောင် သက်ပြင်း တစ်ခုကို အသာချလိုက်ပြီးမှ မမရဲ့ လက်ဝါးနုနုလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ

"မမက အရမ်းအလုပ်ကြိုးစားတော့ မမ ပင်ပန်း ရတယ်လေ ... တကယ်ဆိုရင် ကိုးရော မမရော ဖေဖေ မေမေတို့ ကြောင့် ဘာအလုပ်မှ လုပ်စရာ မလိုဘူးလေ မမရဲ့ ... ကိုးက ကျောင်းတက်နေတုန်း မို့လို့ သိပ်မပင်ပန်းပေမဲ့ မမကတော့ အပြင်လောကမှာ အလုပ် လုပ်နေရတော့ မမက ပိုပင်ပန်းတာပေါ့ ... အဲဒါကို ဖေဖေရော မေမေရော ကိုးရော နားလည်ကြတယ်လေ ... အဲဒါကြောင့် မမကို အားလုံးက စိတ်ပူနေကြတာပေါ့"

ကိုးလည်း ပြောပြီးရော မမက မျက်လုံး ဖွင့်လာကာ ကိုးကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေလေတော့သည်။ ။

"ဒါဆို မမကြောင့် ကိုးရော ဖေဖေနဲ့ မေမေရော ပင်ပန်းနေကြမှာပေါ့"

"ဟာ မဟုတ်တာ မမရယ် ... ကိုးတို့ က မပင်ပန်းပါဘူး ... မမသာ ပင်ပန်းနေတာလေ ... အဲဒါကြောင့် မမအတွက် နားရမယ့် အချိန်လေးကို သေချာလေး ရှိစေချင်တာ"

မမက ကိုးရဲ့ ခေါင်းကို အသာပုတ်လိုက်ကာ

"စကားတတ်တဲ့ သာလိကာမလေးပဲ"

မမက အခုလိုမျိုး ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောလာတော့လည်း ကိုးရဲ့ ရင်ထဲမှာ စိတ်ချမ်းသာပြီး ကြည်နူး နေမိပြန်လေသည်။ ။

"ကဲ ပြောပါဦး ... ကိုးမှာ ချစ်ရမယ့်သူ ရှိနေပြီလား"

"ရှင်"

မမရဲ့ အမေးကြောင့် ကိုး မျက်လုံး ပြူးသွားကာ မမကို ကြည့်လိုက်တော့ မမရဲ့ မျက်နှာက ပြုံးနေဆဲပင်။

"စောစောကပဲ မေမေ မေးနေတာကို မမ ကြားလိုက်ပါတယ်"

"ကိုးမှာ မရှိသေးပါဘူး မမရယ် ... မေမေက ဘာလို့ မေးတာလဲ ဆိုတာ ကိုး နားမလည်ဘူး"

"ကိုးကို အိမ်ထောင် ချပေးမလို့ နေမှာ ပေါ့"

"ဟင်"

မမရဲ့ စကားကြောင့် ကိုး ပိုပြီး အံ့သြ သွားမိပြန်လေသည် ။ မမတွေးသလို ကိုး မတွေးမိခဲ့။ တကယ်ပဲ မမ ပြောသလိုများ လား။ ဟင့်အင်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ... ကိုးက အခုထိ ကျောင်းမှ မပြီးသေးတာ။ အိမ်ထောင် ချမယ့် ချတော့ မေမေက မမကိုပဲ အိမ်ထောင် ချပေးမှာ ပေါ့။

"ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ ကောင်မလေး ... မမပြောတာကို တွေးနေတာလား"

ကိုး အင်တင်တင်ဖြင့် ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်တော့ မမက ရယ်နေ၏။

"မမက စ နေတာပါ ကိုးရယ် ... ကိုးက ငယ်သေးတာကို ဘာလို့ အိမ်ထောင် ချပေးရမှာ လဲ မဟုတ်ဘူး လား"

"ဟုတ်တယ်နော် မမ ... ဒါဆို မေမေက ဘာလို့ ကိုးကို မေးတာလဲမသိဘူး"

မမက စိတ်မပါသည့် ပုံဖြင့် ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်ပြီး မျက်လုံး ပြန်မှ

တံသွားလေသည်။ ။

"စိတ်ထဲ မထားပါနဲ့ ကိုးရယ် ... မေမေက ဒီအတိုင်း သိချင်လို့ မေးလိုက်တာ နေမှာ ပါ"

"သမီး ကိုးရေ ... ဒီမှာ သမီးမမအတွက် သံပုရာရည် လာယူပါဦးကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

ကိုး ချက်ချင်းပဲ ထလိုက်ပြီး တံခါးပေါက်နားသို့ ထသွား လိုက်လေသည်။ ။ တံခါး ဖွင့်လိုက်တော့ မေမေက အပေါက်ဝမှာ မတ်တတ်ရပ်နေ၏။

"မေမေ"

"သမီး ရော့"

ကိုး မေမေ့ လက်ထဲက သံပုရာရည်ခွက်ကို ယူလိုက်ပြီးတော့ မေမေ့ကို ပြန်ကြည့်လိုက်ကာ

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ"

မေမေ့မျက်နှာ တစ်ခုခုကို အရေးကြီးနေသည့်ပုံ ပေါ်နေသဖြင့် ကိုး မေးလိုက်တော့ မေမေက အိမ်အောက်ထပ်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ

"အရေးကြီးတဲ့ ဖုန်းလာနေလို့ သမီးရဲ့ ... မေမေ သွားလိုက်ဦးမယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဘယ်လောက်တောင်မှ အရေးကြီးတဲ့ ဖုန်းမို့လို့ မေမေ့ပုံစံက အခုလို

ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကို ကိုး နားမလည်ပေ။ မေမေ့ကို အခုလို ပုံစံမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးတာတော့ အမှန်ပါ။ ကိုး သံပုရာရည်ရည် ခွက်လေးကို ယူပြီး မမရှေ့ကို ပြန်ရောက် လာလေသည် ။ မမက ကိုးကို မျက်လုံးဖွင့်ပြီး ကြည့်လိုက်ကာ

"မေမေက ဘာဖြစ်လို့ လဲ ကိုး"

"သံပုရာရည်လေး အရင် သောက်လိုက်နော် မမ"

မမက ခေါင်းညိတ်ပြီး ကိုးလက်ထဲက သံပုရာရည် ခွက်လေးကိုယူပြီး သောက် လိုက်လေသည် ။ မမ တစ်ငုံ သောက်ပြီး တော့ ဘေးက စားပွဲပေါ် တင်လိုက်ကာ

"ဘာတဲ့ လဲ ကိုး"

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး မမရယ် ... အရေးကြီးတဲ့ ဖုန်းဆိုလို့ ကိုး အံ့သြ နေတာ"

"ဟင်"

မမဆီက ဘာသံမှ ထွက်မလာတော့ဘဲ တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေပုံဖြင့် ငြိမ်သွားပြန်လေသည် ။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းပဲ တစ်ခုခုကို နားလည်သွားပုံဖြင့် ဘာမှ တော့ မပြောတော့။

"မမ ... သက်သာရဲ့ လား ... သံပုရာရည်လေး သောက်လိုက်ဦးလေ"

မမက ကိုးကို မကြည့်ဘဲ ခေါင်းယမ်းပြပြီးတော့

"တော်ပြီ မမ သက်သာပြီ ကိုး"

"ဟုတ်"

"မမ စာအုပ်ဖီရိထဲမှာ ကိုးအတွက် စာအုပ်တစ်အုပ် ဝယ်ထားသေး

တယ် ... မမ မအားတာနဲ့ မပေးဖြစ်တာ ... အရမ်း ကောင်းတယ်"

မမစကားကြောင့် ကိုးရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ အရောင် လက်သွားလေ သည် ။

"ဟုတ်လား မမ ... စာရေးဆရာ ဘယ်သူလဲ"

"မမ အကြိုက်ပဲ"

"ဆရာ မင်းခိုက်စိုးစန်"

မမက ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ် ပြနေလေသည် ။ ကိုး ချက်ချင်းပဲ ထလိုက်ကာ မမစာအုပ်စီရိ ရှိရာသို့ အမြန်လေး သွားလိုက်ပြီး စီရိုကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည် ။ ဆရာ မင်းခိုက်စိုးစန်ရဲ့ "သုည"ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်လေးကို ပလတ်စတစ်နဲ့ မိုးမစိုအောင် သေချာလေး ထုပ်ပိုးထား၏။ ပါကင်လိုမျိုးလေး ပိတ်ထားတော့ ကြည့်ရတာ လိုချင်စဖွယ်လေး ဖြစ်နေလေသည် ။ ကိုး ချက်ချင်းပဲ ယူလိုက်ပြီး မမရှေ့မှာ ပြန်ထိုင်လိုက်ကာ

"မမ ဖတ်ပြီးသွားပြီလား"

"အင်း ... သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် အရင်တုန်းက လက်ဆောင် ပေးဖူးတယ် ... အရမ်း ကောင်းတာ ... အဲဒါကြောင့် ညီမလေး အတွက် မမဝယ်လာတာ"

"ကျေးဇူးပါ မမ"

ကိုးက စာပေရူးသွပ်သူ ဆိုတာ မမက အသိဆုံးပင်။ ကျောင်းတက်နေတဲ့ အရွယ်ကတည်းက မမရဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေကို ကိုးက ခိုးခိုးပြီး ဖတ်ခဲ့သူ တစ်ယောက်ဆိုတော့ မမက တစ်ခါတလေ စာအုပ်တွေ မဖတ်ဖို့ တားခဲ့သည် ။ ကိုးကလည်း ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ သာ ဖတ်တာဆိုတော့ နောက်တော့လည်း မမက မပြောတော့ပေ။ တစ်ခါတလေ ကိုးက

တွက်တောင်မှ စာအုပ်တချို့ကို ဝယ်ပေးခဲ့သည်။ ။

"ဒါဆို မမ နားလိုက်ဦးမယ် ... ညီမလေးလည်း စာအေးအေးဆေးဆေး ဖတ်လေ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ ... ဒါဆို ကိုး သွားတော့မယ်နော် ... မမ တစ်ခုခု လိုတာနဲ့ ကိုးကို လှမ်းခေါ်လိုက်နော် မမ..."

မမက စကား မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြကာ မျက်လုံးကို မှိတ်ထားလေသည်။ ။

ကိုး မမအခန်းထဲကနေ ထွက် လာပြီး ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ဝင်လိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် စာအုပ်စင်ဘေးက စာကြည့်စားပွဲလေးမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး မမ လက်ဆောင်ပေးလိုက်တဲ့ စာအုပ်လေးကို ပါကင် ဖွင့်လိုက်ပြီး ဖတ်နေလိုက်သည်။ ။ စာအုပ် ဖတ်နေရင်းကနေ ဘာလို့ လဲ မသိဘဲ ကိုခညောင်းရှင်ကို ကိုး သတိရသွားမိ၏။ သူ ကိုးဆီက အဖြေတောင်းထားတာ ကြာနေပြီ ဖြစ်သည်။ ။ ကိုးက စဉ်းစားပေးမယ်လို့ ပြောထားသဖြင့် သူ့ဘက်ကလည်း အတင်း မတောင်းဆိုဘဲ ကိုးရဲ့ အဖြေကို စောင့်နေခဲ့သည်။ ။

မဒီရော စိမ်းရော နှစ်ယောက်လုံးကလည်း ကိုခညောင်းရှင် ဘက်ကပင်။ စိမ်းက သိပ်ပြီး မတိုက်တွန်းပေမဲ့ မဒီကတော့ အတင်းပဲ တိုက်တွန်းနေ၏။ မဒီ တိုက်တွန်းလည်း တိုက်တွန်း ချင်စရာပါ။ ကိုခညောင်းရှင်မှာ ငြင်းစရာ အကြောင်း တစ်ခုမှ မရှိ။ ကိုးကိုလည်း အလေးထားသည်။ ။ ဂရုလည်း စိုက်သည်။ ။ ကိုးမကြိုက်တာဆို ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်။ သူ ကိုးကို တကယ် ချစ်တယ် ဆိုတာ ကိုးသိသည်။ ။

သူ့လို ပညာတတ်၊ ရုပ်ချောပြီး ပြည့်စုံကြွယ်ဝတဲ့ လူကို ဘယ်လို မိန်းကလေးကမှ ငြင်းမှာ မဟုတ်။ ကိုး ကိုယ်တိုင်လည်း နားလည်ပေမဲ့ အခု

ချိန်ထိ အကဲခတ်နေတုန်းပင်။ အခုလို ကျောင်းပိတ်ရက်တွေ ဆိုရင်လည်း သူ ကိုးကို တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောပေမဲ့ ကိုးက ခေါင်းတစ်ချက် ယမ်းလိုက်တာနဲ့ သူ့ဘက်က ဆက်မပြောတော့။ အဲဒီလောက် ထိတောင်မှ သူ ကိုးအပေါ် နားလည်မှု ရှိတာပါ။

"တီ ... တီ ... တီ"

ဖုန်းသံကြောင့် ကိုး အတွေးစတွေ ပြတ်တောက်သွားကာ စားပွဲပေါ်က ဖုန်းကို ကောက်ကိုင် ကြည့်လိုက် လေသည် ။ ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်ပြီးလည်း မျက်လုံး ပြူးသွားမိ၏။ ဟင် ... စိတ်ချင်းပဲ ဆက်နေတာများ လား။ ကိုး သူ့အကြောင်း တွေးနေချိန်မှာ သူ့ဆီက ဖုန်းဝင်လာ၏။

"ဟယ်လို"

"ကိုး ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ"

"ကိုး ... စာဖတ် နေတာပါ"

"ဟုတ်လား ... စာပဲ ဖတ်မနေနဲ့ ဦးလေ ကိုးရဲ့ ... ကိုယ့်အတွက်လည်း စဉ်းစားပေးပါဦး"

"ဟင်"

"ကိုးကြောင့် ကိုယ်တော့ ရူးရတော့မယ် ထင်တယ် ... ကိုယ့်ကို ဘယ်အချိန်မှ အဖြေပေးမှာ လဲ ကိုးရဲ့ "

"ကိုး စဉ်းစားနေပါတယ်"

"အင်းပါ ... ကိုး စိတ်ညစ်အောင် ကိုယ် အတင်း တိုက်တွန်းနေတာ မဟုတ်ဘူး နော် ကိုး ... အဲဒီလို ဖြစ်သွားရင် ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်"

"ကိုး နားလည်ပါတယ်"

"ဟုတ်ပါပြီ ... ဒါဆိုလည်း ကိုး စာဖတ်နေတာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ် သွားဦးမယ် ... ကိုယ် ဖုန်းချ လိုက်တော့မယ်နော် ... ကိုယ့်ကို စဉ်းစား ပေးထား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကျောင်းမပိတ်ခင်တော့ ကိုယ့်ကို အဖြေပေးမယ် မို့လား ကိုး"

ကျောင်းပိတ်ဖို့ က သိပ်တောင်မှ မလိုတော့။ ကိုး တွေဝေသွားတာ မ ဟုတ်ပေမဲ့ ငြိမ်သက် သွားမိလေသည် ။ သူ့ဘက်က တောင်းဆိုချက်က လည်း မလွန်ပါ။ ကျောင်းစဖွင့်ကတည်းက သူ ကိုးဆီက အဖြေ တောင်း ထားခဲ့တာ။ ကိုးကသာ အင်တင်တင်နဲ့ သူ့အချစ်ကို လက်မခံခဲ့။ တခြား သူတွေ ကတော့ ကိုးနဲ့ သူ့ကို ကြည့်ကာ အားကျပြီး အတွဲတွေတောင် ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ ကိုးကတော့ အခုချိန်ထိ သူ့ကို စဉ်းစားပေးနေဆဲပင် ဖြစ် သည် ။

"ဟုတ် ... ကိုး ကျောင်းမပိတ်ခင် အဖြေပေးပါ့မယ်"

"တကယ်နော် ကိုး ... ကိုယ် အရမ်း ပျော်သွားပြီ ကိုးရယ်"

သူ့ အပျော်တွေ အားလုံး ကိုးဆီသို့ ကူးစက်လာတယ်လို့ ကိုး ထင်လို က်မိလေသည် ။ သူ ကိုးကို အဲဒီလောက်တောင်မှ ချစ်တာလား။ စိတ်ချင်း ဆက်နေတော့ သူ့အကြောင်း တွေးနေတုန်း သူ့ရဲ့ ဖုန်း ဝင်လာ သလို ... သူပျော်သွားတော့လည်း သူ့အပြုံးတွေဟာ ကိုးဆီသို့ ကူးစက် လာခဲ့တာဟာ ကိုးလည်း သူ့ကို ချစ်နေမိလို့ များ လား။

"ဟုတ်ကဲ့"

"အဲဒီနေ့ကို ကိုယ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ စောင့်နေမယ်နော် ကိုး ... အဲဒီ နေ့က ဒီနေ့ထက် ပိုပြီး ပျော်ရမယ်လို့ ကိုယ် ယုံကြည် နေပါ့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုခညောင်းရှင်"

"တကယ်လို့ များ ကိုယ်နဲ့ ကိုး ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားရင် ကိုး ကိုယ့်ကို ကိုကိုလို့ ခေါ်ရမယ်နော်"

"ရှင်"

အံ့ဩသွားတဲ့ သူမအသံလေးကို နားထောင်က သူ့ဘက်ကနေ သဘောကျစွာ ရယ်မော နေတော့သည်။ ။

"ကဲပါ ဒါဆို ကိုယ် ဖုန်းချလိုက်ပြီ"

သူ့ဘက်က ဖုန်းချသွားတာတောင်မှ ကိုး ဖုန်းမချမိသေးဘဲ ရင်ခုန်သံတွေဟာ အတိုင်းအဆ မရှိ မြန်ဆန် သွားရလေတော့သည်။ ။
သေချာပါပြီ ... ကိုး သူချစ်သလောက် သူ့ကို မချစ်ရင်တောင်မှ ကိုးလည်း ပဲ သူ့ကို ချစ်နေမိပါပြီ...။

ဆက်ရန် - အခန်း (၄)
###Eain Mat Kyal